Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἔτησία δραχμαὶ 500 Ἐξάμηνη δρχ.275. Τρίμηνη δρχ.150. Τὸ φύλλον δρ. 10
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ (ταχυδρομικαὶ ἐπιτραγαί, τσέκ κτλ) ἀνωνύμως: «Πρὸς τὸ περιοδικὸν Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ, ὁδὸς Εὐριπίδου, 42 — Ἀθῆναι».

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ (1879-1941)
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 49ος | *Ἀθῆναι, 2 Μαΐου 1942* | *Ἔτος 64ον.—Ἀριθ. 22*

Ο ΟΡΦΑΝΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΟΡΛΕΑΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἦταν τἀγαπημένα τῆς θείας Ἀντωνίας, πανσέδες, μενεξέδες, τριαντάφυλλα. Στὸ κεφάλι τοῦ τάφου φύτεψε μιὰ γιασεμιά, καὶ στὰ πόδια ἕνα ἀγιόκλημα. «Τὴν ἄνοιξη ὅλ' αὐτὰ θἀνθίσουν, συλλογιζόταν· ἄχ, καὶ πῶς ἀγαποῦσε τὴ μυρωδιά τους!»

Ἐκεῖ κοντὰ βρισκόταν ἕνας ἄλλος τάφος πολὺ περιποιημένος. Τὸν τριγύριζαν κάγγελα καὶ, πλεγμένα μ' αὐτά, τἀνθισμένα κλαδιὰ ἑνὸς ὡραίου κισσοῦ. Πάνω στὴν πλάκα, μέσα σὲ μιὰ γυάλινη σφαίρα, φαινόταν ἕνα κέρινο ἀγαλματάκι ποὺ παράσταινε τὸν Ἄγγελο τῆς Λύπης. Τὸ κεφάλι του ἦταν γυρτὸ καὶ τὰ χείλη του λὲς καὶ ψιθύριζαν προσευχή. Ἡ Δέα ἐπίστευε πῶς ποτὲ ὡραιότερο καὶ συγκινητικώτερο ἄγαλμα δὲν ἐστήθηκε πάνω σὲ τάφο.

Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ μικροῦ ἐκείνου ἀγγέλου θύμιζαν τὰ δικά της. Κι' ὅταν ἔσκυβε τὸ κεφάλι πάνω ἀπὸ τὴν πλάκα, ποὺ ἀπὸ κάτω της κοιμόταν τὸν τελευταῖο της ὕπνο ἡ μητέρα της, θἄλεγες πῶς αὐτὴ ἦταν ἡ προσωποποίηση τῆς Λύπης.

Μιὰ στιγμή, ὁ Φίλιππος, σηκώνοντας τὰ μάτια, τὴν εἶδε ὀρθὴ μπροστὰ στὸν τάφο τῆς θείας Ἀντωνίας, κι' ὁ πόνος του γιὰ τὸ χαμό της ἀνανεώθηκε. Τἄφησε τότε ὅλα καὶ, γονατίζοντας πάνω στὴ χλόη, ἄρχισε νὰ κλαίη πικρά. Ἡ Δέα ἔτρεξε καὶ γονάτισε κι' αὐτὴ κοντά του.

— Φίλιππε, ἀγαπητέ μου Φίλιππε τοῦ ἔλεγε, μὴν κλαῖς ἔτσι! Ἡ θεία σου θὰ λυπόταν πολὺ ἂν τὸ ἤξερε. Νά, οὔτ' ἐγὼ κλαίω ὅταν ἔρχουμαι στὸν τάφο τῆς μαμμᾶς. Κοιμᾶται τόσο ἥσυχα ἐκεῖ μέσα, κι' ὁ ἄγγελος τοῦ πατέρα ἀγρυπνεῖ μὲ τόση ἀγάπη ἀπὸ πάνω της, μέρα καὶ νύχτα, ἐνῶ ἡ ψυχή της βρίσκεται κοντὰ στὸ **Θεό**!.. Ἐκεῖ βρίσκεται τώρα κι' ἡ ψυχὴ τῆς θείας Ἀντωνίας.

— Θὰ φύγω, Δέα, εἶπε ὁ Φίλιππος μέσ' τοὺς λυγμούς του. θὰ πάω μακριά, πολὺ μακριά. Κι' ὅταν ἐγὼ θὰ λείπω, ποιὸς θὰ περιποιῆται τὸν τάφο της;

—Ἐγώ, Φίλιππε, σοῦ τὸ ὑπόσχουμαι. Θὰ ἔρχουμαι ἐδῶ συχνά, θὰ φέρνω λουλούδια, τὴν ἄνοιξη θὰ φυτέψω κι' ἄλλα. Ἡ Κελίνα θὰ μὲ βοηθῆ. Κι' οἱ δυό μας θὰ περιποιούμαστε τὸν τάφο, κι' ὅταν θὰ γυρίσης θὰ τὸν βρῆς πολὺ ὡραιότερο.

—Ὤ, Δέα, ἂν ἤξερες πόσο λυπᾶμαι ποὺ θὰ φύγω. Ἀγαπῶ πολὺ τὸν κύριο καὶ τὴν κυρία Ἔνσβορτ· ἀλλὰ νἀφήσω ἐδῶ - χάμω μονάχη τὴ θειά μου, δὲν θέλω. Ὄχι, δὲν θέλω νὰ φύγω!

—Ὄχι, Φίλιππε, ἀφοῦ σὲ παίρνουν μαζί τους, πρέπει νὰ φύγης. Ἡ Κελίνα λέει πῶς αὐτὸ θὰ εἶναι γιὰ καλό σου. Κι' ἐγὼ λυπᾶμαι πολὺ ποὺ δὲν θὰ εἶσαι πιὰ ἐδῶ. Ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγης. Φτάνει μόνο νὰ γυρίσης τὸν χειμῶνα. Τότε, ἐλπίζω, θὰ εἶναι δῶ κι' ὁ πάτερ Ἰωσήφ... Ἔλα, τὰ λουλούδια φυτεύθηκαν ὅλα· πᾶμε τώρα στὸ ἐκκλησάκι νὰ κάμουμε μιὰ προσευχή.

Πῆγαν μαζὶ στὸ ἐκκλησάκι, ποὺ ἦταν στὴ μέση τοῦ κήπου, σκεπασμένο ὅλο ἀπὸ κισσούς, κι' ἐγονάτισαν μ' εὐλάβεια γιὰ νὰ προσευχηθοῦν. Καὶ καθὼς ἡ Δέα, μὲ τὰ μάτια ψηλά, ψιθύριζε τὴν προσευχή της, μιὰ ἡλιαχτίδα, περνώντας ἀπὸ τὰ χρωματιστὰ γυαλιὰ ἑνὸς παραθύρου, σχημάτιζε γύρω στὸ ξανθὸ κεφάλι τῆς μικρῆς κόρης μιὰν αἴγλη καὶ τὴν ἔκανε ὅμοια μὲ τὶς εἰκόνες ποὺ τοὺς κοίταζαν ἀπ' ὁλόγυρα. Σ' αὐτὴ τὴ στάση καὶ μ' αὐτὸν τὸ φωτοστέφανο, θὰ τὴν θυμόταν ὁ Φίλιππος ὅταν θὰ βρισκόταν μακριά της...

«—Ἡ θεία μου πέθανε, εἶπε ὁ Φίλιππος, κι' ἦρθα νὰ μείνω μαζί σας». (Σελ. 142, στ. β'.)

ΙΣ'.
Ο χωρισμός.

Όλα ἦταν ἕτοιμα γιὰ τὴν ἀναχώρηση. Μιὰ ἀπὸ τὶς δυσκολίες ποὺ ἔπρεπε νὰ ὑπερνικηθοῦν, ἦταν κι' ἡ ἐπιμονὴ τοῦ παιδιοῦ νὰ μὴν ἀποχωρισθῆ τὰ πράγματα ποὺ ἦταν τῆς θείας Ἀντωνίας, δηλαδὴ τὸν σκύλο, τὴ γάτα καὶ τὰ ἕξη κοτόπουλα. Ἀλλὰ ὁ κ. Ἔνσδορτ βρῆκε μιὰ καλὴ λύση: νὰ ἐμπιστευθοῦν τὴ φύλαξή τους στὴ Δέα, ποὺ ἡ μικρὴ τὸ δέχθηκε ὁλοπρόθυμα. Ἔτσι ὁ Λίλυβελ ἐπιφορτίσθηκε νὰ κουβαλήση καὶ πάλι τὰ «ζωντανά» στὸ σπιτάκι τῆς ὁδοῦ Βιλλερέ.

Κι' ὁ Χόμος; πῶς θὰ δεχόταν ἄραγε τὸν Μπόμπ, καὶ προπάντων τὴ Λιλίνα:

—Ἀλήθεια, εἶπε ἡ Δέα στὸ Φίλιππο, καμμιὰ φορὰ ὁ Χόμος ζηλεύει. Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορὰ ἐλπίζω νὰ φανῆ εὐγενικός, ξέρει πῶς τὸ σκυλάκι καὶ τὸ γατάκι εἶναι δικά σου, κι' ἐπειδὴ σὲ ἀγαπῶ, δὲν θὰ θελήση νὰ τὰ πειράξη.

Ὅσο γιὰ τὸ περιεχόμενο τοῦ σάκκου ποὺ εἶχε κουβαλήσει ὁ Φίλιππος ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς θείας Ἀντωνίας καὶ ποὺ ἦταν τὰ φορέματά του, ἡ κυρία Ἔνσδορτ, χωρὶς νὰ πληγώση τὴν εὐαισθησία του, τὸν ἔκαμα νὰ καταλάβη πῶς δὲν μποροῦσε τώρα πιὰ νὰ τὸ φορῆ. Τοῦ εἶχαν ἀγοράσει ἄλλα, καλύτερα καὶ καταλληλότερα γιὰ τὸ κλίμα τῆς χώρας ὅπου πήγαιναν νὰ ζήσουν μῆνες πολλούς, ὥστε ἐκεῖνα ποὺ εἶχε μποροῦσε νὰ τὰ δώση στὸν Λίλυβελ. Ὁ Φίλιππος δὲν ἐδυσκολεύθηκε νὰ πεισθῆ. Ἤξερε πῶς τὸ δῶρο του αὐτὸ θὰ εὐχαριστοῦσε πολὺ τὴν Κελίνα ποὺ τῆς χρωστοῦσε τόσα. Ἔτσι ὁ σάκκος μὲ τὰ φορέματα παραδόθηκε στὸν ἀραπάκο, ποὺ τὸν ἔβαλε στὸ κεφάλι του καὶ τὸν κουβάλησε στὸ σπίτι τῆς μητέρας του μὲ ἀπερίγραπτη χαρά.

Τώρα οἱ ταξιδιῶτες εἶναι μαζεμένοι στὸ ἐργαστήρι ποὺ ἔχει γυμνωθεῖ ἀπ' ὅλα του τὰ ἔπιπλα κι' ἀπ' ὅλα τὰ κόμψά του στολίδια. Μοιάζουν μὲ προσκυνητὲς ποὺ ἑτοιμάζουνται νὰψηφήσουν τοὺς κόπους καὶ τὶς δυσκολίες ἑνὸς μεγάλου ταξιδιοῦ. Ὁ κ. Ἔνσδορτ πηγαινοέρχεται ἀνήσυχος· ἡ κυρία Ἔνσδορτ φαίνεται πολὺ κουρασμένη. Οἱ φροντίδες κι' οἱ συγκινήσεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν τὴν εἶχαν ἐξαντλήσει. Ὁ Φίλιππος, μὲ τὰ καινούργια του φορέματα, ἀσύγκριτα πλουσιώτερα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ φοροῦσε συνήθως, αἰσθανόταν κάποια στενοχώρια, γιατὶ δὲν τὰ εἶχε συνηθίσει ἀκόμα. Ποῦ τἄλλα του ροῦχα, τὰ ἐλαφρά, τὰ ἄνετα, ποὺ μ' αὐτὰ ἦταν τόσο εὐκίνητος καὶ ζωηρός!..

Κι' ἡ Δέα εἶν' ἐκεῖ. Πῆγε ἀπ' τὸ πρωΐ, γιατὶ ἡ κ. Ἔνσδορτ τὴν εἶχε προσκαλέσει νὰ εἶναι μαζί τους ὡς τὴν τελευταία στιγμή. Εἶναι πολὺ λυπημένη ποὺ θὰποχωρισθῆ σὲ λίγο τὸν Φίλιππο, καὶ θἄθελε νὰ κλάψη γιὰ νὰ ξεθυμάνη. Ἀλλὰ κρατεῖ ὅσο μπορεῖ τὴν ἔκρηξη τῆς λύπης της γιὰ νὰ μὴ λυπήση κι' ἐκεῖνον. Χλωμή, κάθεται κοντά του σ' ἕνα κιβώτιο, ποὺ ἀποτελεῖ μέρος τῶν ταξιδιωτικῶν ἀποσκευῶν. Τὰ καινούργια του φορέματα τὴ στενοχωροῦν κι' ἐκείνην. Τῆς φαίνεται πῶς δὲν εἶναι πιὰ ὁ ἴδιος ὁ Φίλιππος. Δὲν αἰσθάνεται μαζί του τὴν ἴδια ἐλευθερία καὶ δὲν τοῦ μιλεῖ μὲ τὴν παλιὰ οἰκειότητα. Ὅταν τοῦ ἀπευθύνει τὸ λόγο, εἶναι, χωρὶς νὰ τὸ θέλη, μετρημένη, σχεδὸν τυπική. Κοκκινίζει καὶ συστέλλεται.

Ὁ Φίλιππος ὅμως, ἂν καὶ λυπημένος κι' αὐτὸς ποὺ θἀφήση τὴ Δέα, τώρα ποὺ πλησιάζει ἡ ὥρα ἀνυπομονεῖ νὰ φύγουν. Εἶναι τὸ πρῶτο του ταξίδι, καὶ τὴ λύπη του μετριάζει τὸ θέλγητρο ἐκεῖνο ποὺ ἔχει τὸ ἄγνωστο γιὰ τὶς νέες ψυχές... Κάπου-κάπου ὡστόσο τὰ μάτια του γεμίζουν δάκρυα. Γιὰ νὰ διασκεδάση τὴ λύπη του καὶ τὴν ἀνυπομονησία του, μισανοίγει τὸ κοκκινοκίτρινο μεταξωτὸ καὶ κοιτάζει λίγο τὰ παιδιὰ τοῦ πάτερ-Ἰωσήφ. Κι' αὐτά, φαίνεται, ἀνυπομονοῦν ν' ἀναχωρήσουν, ἂν κρίνη κανένας ἀπὸ τὰ σκιρτήματα καὶ τὰ πηδήματα ποὺ κάνουν μέσα στὸ κλουβί τους.

— Παίζουν τὴν τυφλομύγα, λέει στὴ Δέα.

Ἡ μικρὴ ρίχνει μιὰ ματιὰ στ' ἄσπρα ποντικάκια καὶ χαμογελᾶ γιὰ νὰ εὐχαριστήση τὸ φίλο τους. Ἀλλὰ τὰ παιχνίδια τους δὲν τὴ διασκεδάζουν πιά. Συγχρόνως ὁ κύριος κι' ἡ κ. Ἔνσδορτ συλλογίζουνται μήπως τὰ παιδιὰ τοῦ πάτερ Ἰωσὴφ θὰ εἶναι ἀρκετὰ ἐνοχλητικοὶ συνταξιδιῶτες...

Ἐπιτέλους ἦρθε τὸ ἁμάξι ποὺ εἶχαν παραγγείλει, κι' ἀφοῦ φορτώθηκαν τὰ πράγματα, ἀνέβηκαν κι' οἱ ταξιδιῶτες μὲ τὴ Δέα κι' ἐξεκίνησαν γιὰ τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμό. Σὲ λίγο ἔφθασαν. Κι' οἱ πρῶτοι ποὺ ἀπάντησαν ἐκεῖ ἦταν ἡ Κελίνα κι' ὁ Λίλυβελ ποὺ τοὺς περίμεναν.

Ἡ Κελίνα φαινόταν πολὺ λυπημένη καὶ τὰ κοκκινισμένα μάτια της ἔδειχναν πῶς εἶχε κλάψει. Ὁ Λίλυβελ, ποὺ γιὰ τὴν περίσταση εἶχε βάλει τὰ κυριακάτικα τοῦ Φίλιππου — ἀγνώριστος κι' ὁ μικρὸς αὐτὸς κουρελιάρης — ἀναστέναζε ὅσο μποροῦσε καὶ γούρλωνε τὰ μάτια του ἀπὸ συγκίνηση. Στὸ κεφάλι του κρατοῦσε ἕνα μεγάλο πανέρι ποὺ τὸ περιεχόμενό του ἦταν ἄγνωστο.

Μόλις ἡ Κελίνα εἶδε τὸ Φίλιππο, ἔτρεξε κοντά του, καὶ χωρὶς νὰ τὴ νοιάση οὔτε γιὰ τὰ καινούργια του φορέματα οὔτε γιὰ τὰ παιδιὰ τοῦ πάτερ Ἰωσήφ, τὸν ἔσφιξε μὲ ὅλα μαζὶ στὴν εὐρύχωρη ἀγκαλιά της.

— Παιδάκι μου! πουλάκι μου χρυσό! φώναζε κλαίγοντας· ἔτσι λοιπὸν μοῦ φεύγεις, ὠϊμέ!... Τί ὄμμορφο ποὺ εἶναι μ' αὐτὰ τὰ ροῦχα! Βασιλόπουλο μοιάζει!... Νά, τὸ παιδάκι μας φεύγει. Καὶ τί θὰ γίνουμε χωρὶς Φίλιππο ἡ Δέα κι' ἐγώ;

— Μὴν κάνης ἔτσι, Κελίνα, καὶ θὰ γυρίσω, τῆς εἶπε ὁ Φίλιππος ποὺ ἀποσπάσθηκε μὲ κόπο ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της κι' ἐσκούπιζε τώρα κι' αὐτὸς τὸ δακρύβρεκτο πρόσωπό του. Θὰ γυρίσω γρήγορα. Ἀλήθεια, κύριε Ἔνσδορτ;

— Ναί, παιδί μου, ἀποκρίθηκε ὁ ζωγράφος, θὰ γυρίσουμε τὸν χειμῶνα, ἂν δὲν παρουσιασθῆ κανένα ἐμπόδιο.

Ἀνακουφίσθηκε κάπως ἡ Κελίνα μ' αὐτὴ τὴν ὑπόσχεση κι' εἶπε:

— Σᾶς ἔφερα ἕνα γλύκισμα ποὺ τὸ ἔκαμα γιὰ σᾶς σήμερα τὸ πρωΐ. Δὲν ξέρω ἂν κάνουν τέτοια στὸν τόπο ποὺ θὰ πᾶτε. Ἐκεῖ - μέσα σᾶς ἔχω ἀκόμα ἕνα κοτόπουλο ψητὸ καὶ μιὰ σακκούλα καβουρδισμένα μύγδαλα... Λίλυβελ, ἄφησε δῶ τὸ πανέρι.

Ὁ Λίλυβελ κατέβασε τὸ φορτίο του κι' ἡ Κελίνα ἔδειξε στὸν Φίλιππο τὰ ὀρεκτικὰ ποὺ εἶχε ἀπαριθμήσει.

— Σ' εὐχαριστῶ πολὺ-πολύ, Κελίνα, εἶπε τὸ παιδὶ συγκινημένο. Εἶμαι βέβκιος πῶς ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ ἔφερες εἶναι ὠραιότατα.

— Ναί, κι' ἐλπίζω μάλιστα πῶς ὁ κύριος κι' ἡ κυρία θὰ μοῦ κάμουν τὴν τιμὴ νὰ τὰ δοκιμάσουν. Τὸ κοτόπουλο εἶναι πολὺ τρυφερό, καὶ τὸ γλύκισμα... ἄ, δὲν ἐλυπήθηκα τίποτα γιὰ νὰ γίνη ὅπως πρέπει.

Ὁ κύριος κι' ἡ κ. Ἔνσδορτ εὐχαρίστησαν τὴν καλὴ γυναῖκα καὶ τὴν ἀποχαιρέτησαν. Ἔπειτα τράβηξαν στὴν ἀγκαλιά τους τὴ Δέα καὶ τὴ φίλησαν θερμά.

— Νὰ μὴ μᾶς ξεχάσης, καλό μου κορίτσι, τῆς εἶπε ἡ κ. Ἔνσδορτ, κι' ἔγνοια σου, τὸν Φίλιππο θὰ σοῦ τὸν φέρουμε γρήγορα.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΛΑΜΠΡΥΓΕ (1845-1896)

Ο ΑΦΗΡΗΜΕΝΟΣ

Ὁ Μενάλκης κατεβαίνει τὴ σκάλα τοῦ σπιτιοῦ του, ἀνοίγει τὴν πόρτα γιὰ νὰ βγῆ, τὴν ξανακλείνει. Βλέπει τότε πῶς φοράει ἀκόμα τὸ νυχτικό του σκοῦφο, κι' ἐξετάζοντας καλύτερα, παρατηρεῖ πῶς εἶναι μισοξυρισμένος, πῶς οἱ κάλτσες του ἔχουν πέσει πάνω στὰ παπούτσια του, καὶ πῶς τὸ πουκάμισό του κρέμεται ἀπὸ πάνω ἀπ' τὸ παντελόνι του. Ἐκεῖ ποὺ περπατάει στὸ δρόμο, νοιώθει ἕνα δυνατὸ πόνο στὸ στομάχι· δὲν καταλαβαίνει τί μπορεῖ νἆναι, ὅταν, ἀνοίγοντας τὰ μάτια καὶ ξυπνώντας, βλέπει πῶς ἔχει πέσει πάνω στὶς τάβλες ἑνὸς κάρου, ἢ πῶς σκούντησε πάνω σ' ἕνα δοκάρι ποὺ ἕνας ἐργάτης βαστοῦσε στὸν ὦμο του. Μιὰ φορὰ τὸν εἶδαν νὰ κουτουλάη ἕναν τυφλό, νὰ μπερδεύεται μὲς στὰ πόδια του, καὶ νὰ πέφτουνε κι' οἱ δυὸ στὸ τέλος ἀνάσκελα. Ψάχνει, τσακώνεται, φωνάζει τοὺς ὑπηρέτες του; Ὅλα τοῦ τὰ χάνουν· δὲν τοῦ ἀφήνουν τίποτα! γυρεύει τὰ γάντια του· μὰ ἀντιλαμβάνεται πῶς τά... κρατάει στὸ χέρι του, σὰν μιὰ κυρία ποὺ ζητοῦσε τὴ μάσκα της ἐνῶ τὴν εἶχε στὸ πρόσωπό της. Μπαίνει σ' ἕνα σαλόνι καὶ περνάει κάτω ἀπὸ ἕνα πολύφωτο· ἡ περρούκα του γαντζώνεται καὶ μένει κρεμασμένη. Ὅλοι γελᾶνε μαζύ του. Γελάει κι' αὐτὸς πιὸ δυνατὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ ψάχνει μὲς στὴν ὁμήγυρη νὰ ἴδη ποιὸς ἔχασε τὴν περρούκα του.

Περπατάει μὲς στὴν πόλη, κι' ἀφοῦ κάνη κάμποσο δρόμο, νομίζει πῶς χάθηκε· ἀρχίζει τότε νὰ φοβᾶται, ρωτάει τοὺς διαβάτες ποὺ βρίσκεται, καὶ κεῖνοι τοῦ λένε ἀκριβῶς τὄνομα τῆς ὁδοῦ ποὺ κάθεται. Μπαίνει ἔπειτα στὸ σπίτι του καὶ ξαναβγαίνει βιαστικός, νομίζοντας πῶς ἔκανε λάθος στὴν πόρτα.

Κατεβαίνει ἀπ' τὸ παλάτι, καὶ βλέποντας ἕνα ἁμάξι ποὺ τὸ νομίζει δικό του, μπαίνει. Ὁ ἁμαξᾶς σταματάει σὲ λίγο, κι' ὁ Μενάλκης νομίζει πῶς τὸν ἔφερε σπίτι του. Βγαίνει ἔξω, περνάει τὴν αὐλή, ἀνεβαίνει τὴ σκάλα, φτάνει στὶς κάμαρες. Τὰ ξέρει ὅλα, τίποτα δὲν τοῦ φαίνεται καινούργιο. Κάθεται, ξεκουράζεται, εἶναι σπίτι του. Ἔρχεται ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ· αὐτὸς τὸν δέχεται μὲ πολλὴ εὐγένεια, τὸν παρακαλεῖ νὰ καθήση, τὸν περιποιεῖται, τοῦ μιλάει. Ὁ ἰδιοκτήτης κατάπληκτος στενοχωριέται. Ὁ Μενάλκης καθόλου· μάλιστα σκέπτεται πῶς εἶναι κάποιος ὀχληρὸς ποὺ θὰ φύγη σὲ λίγο καὶ κάνει ὑπομονή. Ἡ νύχτα τέλος φτάνει, καὶ τότε μόνο βλέπει πῶς γελάστηκε καὶ πῶς τὸ σπίτι εἶναι ἀλλοῦνοῦ. Μιὰ φορὰ κάνει ἐπίσκεψη σὲ μιὰ κυρία, καὶ νομίζοντας πῶς αὐτὸς τὴν ὑποδέχεται, στρογγυλοκάθεται στὴν πολυθρόνα καὶ δὲν λέει νὰ φύγη. Ἔπειτα βρίσκει πῶς αὐτὴ ἡ κυρία κάνει πολύωρες ἐπισκέψεις καὶ περιμένει σὲ κάθε στιγμὴ νὰ τὸν ἀφήση· μὰ ἐπειδὴ νυχτώνει καὶ πεινάει, τὴν παρακαλεῖ νὰ φᾶνε μαζί, κι' αὐτὴ γελάει τόσο πολύ, ποὺ τὸν ξυπνάει.

Παντρεύεται· ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ χρόνια πεθαίνει ἡ γυναίκα του· αὐτὸς παρακολουθεῖ τὴν κηδεία της, καὶ τὴν ἄλλη μέρα, ὅταν ἔρχονται νὰ τοῦ ποῦν πῶς τὸ τραπέζι εἶναι ἕτοιμο, ρωτάει ἂν εἰδοποίησαν καὶ τὴν κυρία. Μπαίνει στὴν ἐκκλησία καὶ παίρνοντας ἕνα τυφλὸ γιὰ κολόννα καὶ τὸ τασάκι του γιὰ δοχεῖο τοῦ ἁγιασμοῦ, βυτάει μέσα τὸ χέρι του καὶ τὸ φέρνει στὸ μέτωπό του, μὰ ξαφνικὰ ἀκούει τὴν κολόννα νὰ τοῦ μιλάη ζητώντας του ἐλεημοσύνη. Βλέπει ἕνα κάθισμα ἀδειανό· πάει νὰ γονατίση, μὰ κάτι κουνιέται στὴν καρέκλα καὶ πάει νὰ φωνάξη· ἔχει πέσει πάνω σ' ἕνα μικροσκοπικὸ ἀνθρωπάκο ποὺ καθόταν πρὶν ἀπ' αὐτόν. Φεύγει ντροπιασμένος καὶ πάει νὰ γονατίση ἀλλοῦ. Κάνει νὰ βγάλη τὸ προσευχητάριό του, καὶ πιάνει τὴν παντούφλα του, ποὺ τὴν ἔβαλε τὸ πρωὶ πρὶν φύγει στὴν τσέπη του.

Μιὰ μέρα ἔχασε στὸ παιχνίδι ὅσα λεφτὰ εἶχε στὸ πορτοφόλι του· θέλοντας νὰ συνεχίση, μπαίνει στὴν κάμαρά του, ἀνοίγει ἕνα ντουλάπι, βγάζει ἕνα κιβώτιο, παίρνει ὅ,τι θέλει καὶ νομίζει πῶς τὸ ξανάβαλε μέσα. Ἀκούει ὅμως γαυγίσματα μὲς στὸ ντουλάπι, τἀνοίγει, καὶ ξεκαρδίζεται στὰ γέλια, γιατὶ ἔχωσε μέσα, ἀντὶ γιὰ τὸ κιβώτιο, τὸ σκυλί του.

Παίζει τάβλι, ζητάει νερό, τοῦ φέρνουν· βαστάει τὰ ζάρια στὸ ἕνα χέρι καὶ τὸ ποτήρι στὸ ἄλλο· μὰ καθὼς διψάει πολύ, καταπίνει τὰ ζάρια καὶ ρίχνει τὸ νερὸ μέσα στὸ τάβλι μουσκεύοντας τὸ συμπαίκτη του.

Κάνει περίπατο μὲ βάρκα. Ρωτάει τί ὥρα εἶναι, τοῦ παρουσιάζουν ἕνα ρολόϊ, καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ, τὸ παίρνει καὶ τὸ πετάει στὴ θάλασσα.

Γράφει δυὸ γράμματα, καὶ ἀφοῦ τὰ κλείσει, κάνει λάθος στὶς διευθυνσεις. Ἕνας δούκας λαβαίνει τὸ ἕνα ποὺ λέει: «Μπάρμπα Ὀλιβιέ, μὴν ξεχάσεις μόλις λάβης τὸ παρὸν, νὰ μοῦ στείλης τὸ σανό.» Κι' ὁ περιβολάρης του ἀνοίγει τὸ δικό του καὶ διαβάζει: «Ἐξοχώτατε, ὑπήκουσα μὲ τυφλὴ ὑποταγὴ στὶς διαταγὲς τῆς Ἀφεντιᾶς σας». Συχνὰ σᾶς ρωτάει κάτι, καὶ πρὶν τοῦ ἀπαντήσετε, παίρνει δρόμο καὶ φεύγει.

Ἄλλοτε, καθὼς τρέχει, σᾶς ρωτάει τί κάνει ὁ πατέρας σας, καὶ ἐνῶ τοῦ ἀπαντᾶτε πῶς εἶναι πολὺ ἄσχημα, σᾶς φωνάζει πῶς χαίρει πολύ. Ἀρχίζει μιὰ ἱστορία καὶ ξεχνάει νὰ τὴν τελειώση. Γελάει μόνος του, ἢ τραγουδάει, σφυράει, χασμουριέται, νομίζοντας πῶς εἶναι μόνος του. Ὅταν βρίσκεται σὲ κανένα γλέντι, μαζεύει κοντά του ὅλο τὸ ψωμί, τὰ κουτάλια, τὰ πηροῦνια, ἐνῶ οἱ διπλανοί του δὲν ἔχουν. Παίρνει τὴν κουτάλα τῆς σούπας, τὴ γεμίζει ἀπὸ τὸ πιάτο του, ρουφάει, καὶ δὲν καταλαβαίνει πῶς περιχύνει μὲ σοῦπες τὰ ροῦχα του. Μιὰ φορὰ ἀρρωσταίνει. Πολὺς κόσμος ἔρχεται νὰ τὸν ἴδη, καὶ θέλοντας νὰ φτύση, σηκώνει τὶς κουβέρτες του καὶ φτύνει μὲς στὰ σεντόνια.

Βρίσκεται μ' ἕναν ἀνώτατο δικαστικὸ ποὺ τὸν ρωτάει κάτι καὶ κεῖνος ἀπαντάει:

— Μάλιστα, Δεσποινίς!...

Μιὰ φορὰ ἐπιστρέφει ἀπὸ τὴν ἐξοχή. Οἱ λακέδες του ἀποφασίζουν νὰ τὸν ληστέψουν καὶ τὰ καταφέρνουν. Κατεβαίνουν ἀπὸ τ' ἁμάξι, τὸν φοβερίζουν μ' ἕνα μαχαίρι καὶ τοῦ ζητᾶνε τὸ πορτοφόλι του. Αὐτὸς τὸ δίνει.

Στὸ γυρισμὸ διηγεῖται τὴν περιπέτειά του στοὺς φίλους του ποὺ τοῦ ζητᾶνε λεπτομέρειες.

— Ρωτῆστε τοὺς ὑπηρέτες μου, λέει, ἤτανε κι' αὐτοὶ μαζί!

(Μετάφραση) ΚΙΤΣΑ ΜΑΛΙΚΟΥΤΗ

ΑΛΕΦΘΕ, ΜΥΛΕ

Τοῦ μύλου τ' ὄσπρα τὰ πανιὰ
Σὰ μανιασμένα τριγυρίζουν...
Σφυρίζει ὁ γρέγος στὰ σκοινιά...
Ἀξόνι, ἀντένες βοριὰ τρίζουν.

Κι' ἀπ' τὸ πορτάκι τ' ἀνοιχτό,
Ποῦν' ἀσπρισμένο ἀπό τ' ἀλεύρια,
Ἀκούεται ἀδιάκοπο βοητὸ
Καὶ χτύποι ἀπὸ πιδέξια χέρια.

Νὰ ὁ μυλωνάς! Βγαίνει ἀργὰ-ἀργά,
Μ' ἄσπρο κι' αὐτὸς πασπαλισμένος·
Κουδούνι πέρα ἀχολογᾶ...
Νὰ ἕνας κὺρ Μέντιος φορνωμένος...

«Μπά! ἔρχεται πάλι ἡ γριὰ ἡ Ἀντ-
ρνιώ!»
—Κυρά, τί θὲς στὸ μύλο τώρα;
—Ἤρθα ὡς ἐδῶ μὲ τὸ σανιό...
Ψωμὶ δὲν ἔχουνε στὴ χώρα.

Μοῦγραψε ὁ γιός: «Εἶν' νὰ μᾶς κλαῖς!
Φοβᾶμαι ὁ Χάρος μὴν τοὺς εὕρει!
Χρυσά μου ἀγγόνια!.. Καὶ ποὺ λές,
Τοὺς ἔστειλα ὅλο μας τ' ἀλεύρι.

Η. ΓΕΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟΝΟΙ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΩΣ θὰ ἔφτασε κι' ὦς τ' αὐτιά σας ὁ ἀνάρμοστος θόρυβος ποὺ ἐπροκάλεσαν κάποια βιβλία τοῦ κ. Ι. Θ. Κακριδῆ. Ὁ σοφὸς αὐτὸς κι' ἐμπνευσμένος φιλόλογος — παλιὸ διαπλασόπουλο ποὺ πολὺ ἔδρασε στὸν καιρό του — εἶναι σήμερα καθηγητὴς τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων στὸ Πανεπιστήμιο, καὶ λατρεύεται ἀπὸ τοὺς μαθητές του καὶ τὶς μαθήτριες γιὰ τὴν ἀπαράμιλλη διδασκαλία του, τὸ σεμνό του ἦθος καὶ τὶς νεωτεριστικές του ἰδέες. Γιατὶ ὁ κ. Κακριδῆς κάθε ἄλλο εἶναι παρ' ἀπὸ τοὺς μουχλιασμένους ἐκείνους δασκάλους, τοὺς σχολαστικούς, ποὺ ἐπιμένουν στὶς παλιές τους ἰδέες, τὶς ξεπερασμένες, καὶ μισοῦν κάθε ἀλλαγή, κάθε καινοτομία, κάθε πρόοδο. Ἡ στάση προπάντων ποὺ παίρνει καθένας στὸ γλωσσικὸ ζήτημα εἶναι τὸ γνώρισμα τοῦ προοδευτικοῦ, τοῦ στάσιμου ἢ καὶ τοῦ ὀπισθοδρομικοῦ του πνεύματος. Φυσικά, ὁ προοδευτικὸς κ. Κακριδῆς εἶναι δημοτικιστής. Ἀπὸ παιδί, ἡ Διάπλασις τὸν ἔμαθε νὰ εἶναι. Κι' ὄχι μόνο κατὰ θεωρία, ἀλλὰ καὶ κατὰ πράξη. Εἶναι ἀπὸ τοὺς ὀλίγιστους ποὺ γράφουν τὰ βιβλία τους — τὰ ἐπιστημονικά τους βιβλία — στὴ δημοτική. Τελευταῖα μάλιστα ὁ κ. Κακριδῆς κατάργησε τὰ πνεύματα καὶ τοὺς τόνους καὶ δὲν ἐκράτησε παρὰ μιὰ ὀξεῖα γιὰ τὴν τονιζόμενη συλλαβὴ τῶν πολυσυλλάβων λέξεων, γιατὶ τὶς μονοσύλλαβες τὶς ἀφίνει ἄτονες. Τὸ βιβλίο του «Ἑλληνικὴ Κλασσικὴ Παιδεία» — μιὰ μεγάλη διάλεξη γιὰ τὸν τρόπο τῆς διδασκαλίας τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων συγγραφέων — παρεξηγήθηκε ἀπὸ τοὺς μισονεϊστὲς καὶ σὰν περιεχόμενο καὶ κατηγορήθηκε γι' ἀντεθνικὸ κι' ἐγκληματικό. Ἀλλὰ περισσότερο ἐξερέθισε τοὺς μισονεϊστὲς ἡ γλῶσσα του — φιλόλογος, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, καὶ νὰ γράφη . . . χυδαῖα! — κι' ἡ καινοτομία τῆς κατάργησης τόνων καὶ πνευμάτων. Κι' αὐτὴ θεωρήθηκε ἀντεθνική. Καταργεῖ — εἶπαν — τὴ συνέχεια, σπάζει τὴν παράδοση καὶ παρουσιάζει τὴ γραπτὴ νεοελληνικὴ γλῶσσα σὰν ξένη κι' ἀσχετη πρὸς τὴν ἀρχαία. Γι' αὐτὰ ὅλα οἱ μισονεϊστὲς ἐζήτησαν τὴν κεφαλὴν τοῦ καινοτόμου ἐπὶ πίνακι. Κι' ἀπὸ τοῦτο ὁ θόρυβος ποὺ θὰ ἔφτασε ἴσως κι' ὦς τ' αὐτιά σας.

Πολλοί, ἐννοεῖται, ὑπερασπίσθηκαν τὸν κ. Κακριδῆ, ἀκόμα καὶ καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου, κι' ὄχι μόνο δημοτικιστές, ἀλλὰ — πολὺ εὐχάριστο σύμπτωμα — καὶ καθαρευουσιάνοι. Ὁ κ. Δημ. Σ. Μπαλάνος, καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, ἂν καὶ «γλωσσικῶς ἀντίθετος» — εἶναι μετριοπαθὴς καθαρευουσιάνος, ἀλλὰ ὄχι καὶ δημοτικιστής — ἐδημοσίευσε στὴ «Νέα Ἑστία» μιὰ βιβλιοκρισία τῆς «Ἑλληνικῆς Κλασσικῆς Παιδείας», ὅπου ἀνασκευάζει κι' ἀντικρούει ὅλες τὶς ἐναντίον τοῦ συγγραφέα της κατηγορίες. Κι' ἀφοῦ στὴν ἀρχὴ ἀποδείχνει, μὲ τὰ κείμενα, πὼς τίποτα τὸ ἐπιλήψιμο, καὶ μάλιστα τὸ ἀντεθνικό, δὲν περιέχει τὸ βιβλίο τοῦ κ. Κακριδῆ — ἀπεναντίας, ἐξαίρει τὸ μεγαλεῖο τῶν ἀρχαίων ἑλλήνων συγγραφέων κι' ἐκθέτει πῶς πρέπει νὰ γίνεται ἡ διδασκαλία τους γιὰ νὰ τοὺς ἐννοοῦν τὰ παιδιά, νὰ τοὺς αἰσθάνουνται, νὰ τοὺς θαυμάζουν καὶ νὰ τοὺς ἀγαποῦν περισσότερο — ἐξετάζει ὕστερα καὶ τὸ ζήτημα τῶν τόνων, γιὰ νὰ πῇ πὼς οὔτε ἡ κατάργησή τους ἐνέχει τίποτα τὸ ἀντεθνικό. Γιατί οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες — θυμίζει ὁ κ. Μπαλάνος — ἔγραφαν χωρὶς τόνους καὶ χωρὶς πνεύματα. Αὐτὰ παρουσιάσθηκαν μόλις τὸν Α' πρὸ Χριστοῦ αἰῶνα ἀπὸ τοὺς ἀλεξανδρινοὺς γραμματικούς — γιὰ λόγους ποὺ δὲν ὑπάρχουν πιὰ — καὶ πάλι χρειάσθηκαν ἄλλοι ἐννιὰ αἰῶνες γιὰ νὰ καθιερωθοῦν γενικά. Ὥστε πῶς θὰ λυνόταν ἡ συνέχεια κι' ἡ παράδοση ἀπὸ τὴν κατάργησή τους, ἀφοῦ οἱ ἀρχαῖοι ἕλληνες δὲν τὰ μεταχειρίζουνταν; Ἀμ ἂν ὑπῆρχε τέτοιος κίνδυνος — παρατηρεῖ ὁ κ. Μπαλάνος — θὰ ἐπρότειναν νὰ καταργηθοῦν οἱ τόνοι καὶ τὰ πνεύματα τόσοι ἐπιστήμονες περιωπῆς, ὅπως ὁ Χρ. Τσούντας, ὁ Γ. Σωτηριάδης, ὁ Σίμος Μενάρδος, ὁ Γ. Παπασωτηρίου, ἄλλοι, κι' αὐτὸς ἀκόμα ὁ μεγάλος γλωσσολόγος καὶ καθαυτὸ «ἐθνικὸς ἀνὴρ» Γεώργιος Χατζηδάκης; Μὰ καὶ ξένοι σοφοὶ παραδέχθηκαν αὐτὴ τὴν ἄποψη καὶ μᾶς συμβούλεψαν νὰ συμμορφωθοῦμε, ὅπως ὁ διάσημος γερμανὸς ἑλληνιστὴς Βιλαμέβιτς καὶ ὁ σπουδαῖος βυζαντινολόγος Μάξ.

Κι' ὁ κ. Μπαλάνος ἐπιλέγει ὡραιότατα: «Ἔπρεπε νὰ ἀναμένεται ὅτι ἡ περὶ τοὺς τόνους καὶ τὰ πνεύματα καινοτομία θὰ ἐξένιζε τοὺς ἀσυνηθίστους εἰς ταύτην ὀφθαλμούς μας, ὅτι θὰ ἤγειρε συζητήσεις περὶ τοῦ ὠρίμου ἢ ἀώρου, τοῦ ἐπωφελοῦς ἢ μὴ τῆς ἐφαρμογῆς της, καὶ ὅτι θὰ προεκάλει ἀντιρρήσεις καὶ ἐπὶ πρακτικῶν καὶ ἐπὶ ἐπιστημονικῶν λόγων στηριζομένας, ὡς προεκλήθησαν τοιαῦται καὶ εἰς τὸ παρελθὸν ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Σκιᾶ καὶ ἄλλων ἐπιστημόνων. Ἐκεῖνο ὅμως τὸ ὁποῖον δὲν ἐννοῶ εἶναι ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς τοιαύτης καινοτομίας ὡς αὐτόχρημα ἀντεθνικῆς καὶ ἐγκληματικῆς. Ἀλλά, ὅπως εἶπεν ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, «κακοὺς καὶ ἀγαθοὺς οὐχ ὁ τρόπος, ἀλλ' ἡ διάστασις καὶ ἡ φιλία χαρακτηρίζει».

Εἶναι, νομίζω, περιττό, ὕστερ' ἀπ' αὐτά, νὰ προσθέσω καὶ συμπέρασμα δικό μου.

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΕΦΤΑ Μ' ΕΝΑ ΧΤΥΠΗΜΑ!

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

4.

Ὁ Τρομάρας κι' οἱ σύντροφοί του ἦταν βέβαιοι πὼς ὁ ἐπικίνδυνος Βαρνάβας εἶχε γίνει λυώμα στὸ κρεββάτι καὶ πὼς εἶχαν γλυτώσει πιὰ γιὰ πάντα ἀπὸ δαῦτον. Ὅταν λοιπὸν τὸν εἶδαν ἄξαφνα νὰ παρουσιάζεται στὸ δάσος πεταχτός, γελαστός, χαρούμενος, τὸν πῆραν γιὰ φάντασμα, γιὰ βρυκόλακα. Καὶ τοὺς ἔπιασε τέτοιος φόβος, ποὺ τἄβαλαν στὰ πόδια κ' ἔγιναν καπνός. Ἄ, ὅλα κι' ὅλα, μὲ φαντάσματα δὲν τἄβαζαν.

«Καλέ, τί ἔπαθαν τοῦτοι-δῶ;» ἀπόρησε ὁ ραφτᾶκος. Οὔτε ἰδέα ὅμως γιὰ νὰ τοὺς κυνηγήσῃ καὶ νὰ τοὺς φτάσῃ. Κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του πρὸς τὴ μεγάλη πόλη μονάχος.

Δὲν ἦταν μακριὰ ἀπὸ τὸ δάσος. Κι' ὅταν ἔφτασε σὲ μισὴ ὥρα πῆγε ἴσια στὴν πλατεῖα, ἐκάθησε σ' ἕνα γαλατάδικο νὰ πάρῃ τὸ πρωϊνό του γάλα, κι' ἐξεκούμπωσε τὸ σακκάκι του. Ἔτσι φάνηκε ἡ ζώνη μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «ΕΦΤΑ Μ' ΕΝΑ ΧΤΥΠΗΜΑ», ποὺ τὴν ἐδιάβαζαν οἱ ἄνθρωποι καὶ σάστιζαν, καὶ στέκουνταν, καὶ κοίταζαν τὸ ραφτᾶκο μὲ περιέργεια καὶ θαυμασμό. Σὲ λίγο σχηματίσθηκε ἕνας μεγάλος κύκλος γύρω του ἀπὸ περιέργους καὶ κάποιος τὸν ρώτησε:

— Ἐσὺ ἐσκότωσες ἑφτὰ μ' ἕνα χτύπημα;

— Ναί, ἐγώ: ἀποκρίθηκε μὲ καμάρι ὁ Βαρνάβας.

— Τότε θὰ εἶσαι σπουδαῖος ἀντρειωμένος, καὶ θὰ ἤρθες βέβαια μή πως πάρῃς γιὰ γυναῖκα σου τὴν κόρη τοῦ βασιλιᾶ, ποὺ ὁ πατέρας της ἐπροκήρυξε νὰ τῆ δώσῃ σ' ὅποιον ἀντρειωμένο κάμῃ τὸ μεγαλύτερο κατόρθωμα.

— Αὐτὸ πρώτη φορὰ τὸ ἀκούω. Ἀλλὰ νὰ εἴσαστε βέβαιοι πὼς ἐγὼ θὰ τὴν πάρω, γιατὶ ἔχω κάμει ὦς τώρα πολλὰ καὶ εἶμαι ἕτοιμος νὰ κάμω κι' ἄλλα. Ποῦ εἶναι τὸ παλάτι, νὰ παρουσιασθῶ;

— Πρὶν παρουσιασθῆς στὸ παλάτι, πήγαινε καλύτερα στὸ λόγγο τῆς Νερομάνας, νὰ σκοτώσῃς τοὺς δυὸ τρομεροὺς δράκους ποὺ κάθουνται κεῖ καὶ φοβερίζουν τὸν κόσμο. Ἐσὺ, ποὺ σκότωσες ἑφτὰ μ' ἕνα χτύπημα, θὰ τοὺς σκοτώσῃς μὲ μισὸ αὐτοὺς ποὺ εἶναι μόνο δυό.

— Ναί, πηγαίνω ἀμέσως! Κατὰ ποῦ πέφτει ὁ λόγγος τῆς Νερομάνας;

Τοῦ ἔδειξαν καὶ ξεκίνησε. Ὅσο τρομεροὶ κι' ἂν ἦταν ἐκεῖνοι οἱ δυὸ δράκοι, ὁ Βαρνάβας λογάριαζε νὰ τοὺς νικήσῃ μὲ καμμιὰ πονηριά. Περπάτησε πολλὲς ὧρες, κι' ὅταν ἔφτασε στὸ μέρος ποὺ τοῦ εἶπαν, ἦταν ἀπομεσήμερο. Γιὰ καλή του τύχη, οἱ δυὸ δράκοι κοιμώνταν βαθιά, ξαπλωμένοι πλάϊ-πλάϊ στὴ σκιὰ ἑνὸς μεγάλου δέντρου, ἀφοῦ πρὸ ὀλίγου ἔφαγαν ἕνα ὁλάκερο βώδι κι' ἤπιαν μιὰ βαρέλα κρασί. Ροχάλιζαν σὰ νἄκανε βροντές, καὶ κοιμισμένους νὰ τοὺς ἔβλεπε κανένας θὰ φοβόταν. Ὁ Βαρνάβας ὅμως, ποὺ εἶχε κάνει τὸ σχέδιό του, δὲν τοὺς ἐφοβήθηκε, παρὰ γέμισε τὶς τσέπες του πέτρες καί, χωρὶς νὰ τὸν ἰδοῦν ἐκεῖνοι, χωρὶς νὰ τὸν πάρουν εἴδηση, σκαρφάλωσε στὸ μεγάλο δέντρο κι' ἐκάθησε καβαλλικευτὰ σ' ἕναν κλῶνο.

Ἀπὸ κεῖ ἄρχισε νὰ πετροβολᾷ τοὺς δυὸ δράκους. Πρῶτα ἔριξε μιὰ πέτρα στὸν ὦμο τοῦ μεγαλύτερου, ποὺ ξύπνησε ἀπότομα καί, νομίζοντας πὼς τὸν ἐσκούντησε ὁ μικρότερος, τοῦ εἶπε μὲ θυμό:

— Τί μὲ σκουντᾷς; ἄσε με νὰ κοιμηθῶ!

— Ἐγὼ σὲ σκούντησα; εἶπε ξυπνώντας κι' ὁ μικρότερος. Ἄσε με ἥσυχο, χριστιανέ μου!

Ἀφοῦ πέρασε λίγη ὥρα κι' εἶχαν ξανακοιμηθεῖ κι' οἱ δυό, ὁ Βαρνάβας ἔριξε μιὰ πέτρα στὸν ὦμο τοῦ μικρότερου. Πάλι τὰ ἴδια:

— Τί μὲ σκουντᾷς; Ἄσε με νὰ κοιμηθῶ!

— Ἐγώ; Ἄσε με ἥσυχο, νὰ ζῆς!

Τὸ παιχνίδι αὐτὸ ἐξακολούθησε. Ὁ Βαρνάβας πότε πετροβολοῦσε τὸν ἕνα καὶ πότε τὸν ἄλλον. Ἐπιτέλους οἱ δράκοι θύμωσαν τόσο πολύ, ὥστε πετάχτηκαν ὄρθοι, βρίστηκαν κι' ἁρπάχτηκαν ἀπ' τὸ λαιμό, νὰ πνίξῃ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Φαίνεται ὅμως πὼς ἦταν τὸ ἴδιο δυνατοὶ κι' οἱ δυό, καὶ μετὰ τὴ φοβερὴ αὐτὴ πάλη, ποὺ βάσταξε μισὴ ὥρα, ἔπεσαν κάτω νεκροί, πνιγμένοι ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον!

Μὰ αὐτὸ ἴσα-ἴσα ἦταν τὸ σχέδιο τοῦ πονηροῦ Βαρνάβα. Κι' ἀμέσως γύρισε στὴ μεγάλη πόλη τρεχάλα γιὰ νὰ κηρύξῃ τὴ νίκη του καὶ νὰ παρουσιασθῇ στὸ παλάτι.

— Ἐδῶ εἶμαι! φώναζε. Τοὺς ξέκανα καὶ τοὺς δυό!

Τὸν περικύκλωσαν κι' ἄρχισαν νὰ τὸν ρωτοῦν:

— Ἀλήθεια; τοὺς ξέκανες; καὶ τόσο γρήγορα;

— Οὔ, νάταν κι' ἄλλοι! Τοὺς ἔπνιξα μὲ τὰ χέρια μου! Νὰ καὶ τὰ δαχτυλίδια τους ποὺ τοὺς τὰ πῆρα. Ἤθελα νὰ τοὺς πάρω καὶ τὰ κεφάλια τους, νὰ σᾶς τὰ δείξω, μὰ θὰ τρομάζατε κι' ἔπειτα, δὲν εἶχα μαζί μου σπαθί.

(Ἀκολουθεῖ) **Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ**

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

— Δὲν εἶσαι τίποτα χωρὶς τοὺς ἄλλους. Κι' ὁ χειρότερος μισάνθρωπος χρειάζεται τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους, γιὰ νὰ τοὺς περιφρονεῖ.

■

— Νὰ πιστεύεις τοὺς κόλακές σου θὰ πᾷς χαμένος. Νὰ πιστεύεις τοὺς ἐχθρούς σου θ' ἀπελπιστεῖς.

■

— Ο δρομεὺς εἶναι κακὸς περιπατητής.

■

— Τ' ἀστροπελέκι τοῦρανοῦ — μὲ θάρρος τ' ἀντικρύζεις. Μιὰ φτυαριὰ μὲ σκουπίδια — σὲ δειλιάζει!

■

— Ὅσο πιὸ ἀσυλλόγιστη μιὰ ἐλπίδα, τόσο πιὸ σταθερή.

■

— Καὶ τὸ πιὸ μικρούλι φῶς, ἔχει τὴ μικρή του ἀτμόσφαιρα.

■

— Ἕνα σταματημένο ρολόγι δείχνει ὡστόσο τὴν ὥρα σωστή, δυὸ φορὲς τὸ ἡμερόνυχτο. Μετὰ πολλὰ χρόνια, θὰ μπορεῖ νὰ καυχιέται πὼς εἶχε μιὰ μακρυὰ σειρὰ ἀπὸ ἐπιτυχίες . . .

■

— Οἱ γάτες δὲν παραδέχονται γιὰ εὔγλωττο κανένα, ἂν δὲν ξέρει νὰ νιαουρίζει.

■

— Ὁ καλλιτέχνης πρέπει νὰ κάνει σὰν τὴ μάννα τῶν πουλιῶν, ποὺ δὲν ἀσχολεῖται πιὰ μὲ τὰ μικρά της ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ μποροῦν νὰ πετάξουν.

■

— Μπορεῖ κανεὶς νὰ σκέπτεται διαφορετικὰ ἀπὸ τοὺς συγχρόνους του, ὄχι ὅμως καὶ νὰ ντύνεται.

■

— Οἱ ἄνθρωποι τοῦ παλιοῦ καιροῦ εἶναι καὶ τοῦ νέου· οἱ ἄνθρωποι ὅμως τοῦ χτὲς δὲν εἶναι καὶ τοῦ σήμερα.

■

— Ὅταν μιὰ γυναίκα ἔμαθε νὰ διαβάζει — γεννήθηκε τὸ φεμινιστικὸ ζήτημα στὸν κόσμο.

■

— Ἡ καρδιὰ μένει νέα, ἐνόσῳ μπορεῖ ἀκόμη νὰ πονεῖ.

■

— Δύσκολα συγχωροῦμε τὰ μικρὰ ἐλαττώματα τῶν ἀνθρώπων, ποὺ ἔχουν μεγάλες ἀρετές.

■

— Τὸ δίκαιο τοῦ ἰσχυροτέρου εἶναι ἡ ἰσχυρότερη ἀδικία.

(Marie von Ebner-Eschenbach)

Μ. ΣΓΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΟΥΜΟΥΣ, Ο ΓΑΤΟΣ ΤΗΣ ΚΟΝΤΕΣΣΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ M. BEDOLLIÈRE

[Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο]

— Σᾶς ἐξορκίζω, μὴ μὲ καταστρέφετε. Δὲν σᾶς τὸν ἔκλεψα τὸν γάτο σας!

— Καὶ πῶς βρέθηκε ἐδῶ; Δὲν μοῦ λέτε πῶς βρέθηκε στὸ σπίτι σας;

—Μοῦ τὸν ἔφερε ἕνας μικρὸς ποὺ τὸ ὄνομά του εἶναι Σβούρας. Ξέρει πῶς ἀπὸ καιρὸ γύρευα ἕνα γάτο γιὰ συμπαραστάτη στὶς καβαλλιστικές μου ἐπικλήσεις, γιατὶ οἱ γάτοι τραβᾶνε τὰ δαιμόνια. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ μόνη ἀλήθεια.

—Ἡ κυρία κόμησσα θὰ κάνῃ ὅ,τι νομίζει αὐτὴ πὼς εἶναι σωστό, τὴν ἔκοψε ἀκατάδεχτα ἡ κυρὰ Γαβριέλλα, καὶ ἔφυγε μὲ τὸ γάτο της στὴν ἀγκαλιά. Ἕνα βῆμα ἔκανε μονάχα γιὰ νὰ φθάσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς κυρίας Ἀγαθονίκης στὸ σπίτι τῆς κοντέσσας· τόση ἦταν ἡ βία της νὰ τρέξῃ στὴν κυρά της. Ἀνέβηκε καὶ τὶς σκάλες τοῦ μεγάρου δυὸ-δυό, καὶ λαχανιασμένη, χωρὶς πνοή, μπῆκε κατ' εὐθεῖαν μέσα στὴν κάμαρα τῆς κοντέσσας καὶ τῆς παρέδωσε τὸ γάτο στὰ χέρια της.

Μόλις ἀντίκρυσε μπροστά της τὸν ἀγαπημένο της Μουμού, ἡ κοντέσσα ἔβαλε μιὰ φωνὴ χαρᾶς τόσο δυνατή, ὥστε ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ σπίτι της ὡς τὴν πλατεῖα Καρουσέλ.

Ὁ κὺρ Μαθιὸς ἦταν μπροστὰ στὴ συγκινητικὴ αὐτὴ σκηνὴ καὶ σάστισε σὲ τέτοιο σημεῖο, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμὴ τοῦ φάνηκε πὼς θὰ τοῦ φύγῃ τὸ μυαλό. Φοβήθηκε πὼς ὁ γάτος, ποὺ σώθηκε τόσες φορὲς κατὰ ἀξιοθαύμαστο τρόπο, ἦταν ἕνα πλάσμα ὑπερφυσικὸ ποὺ θὰ ἄνοιγε κιόλας τὸ στόμα του νὰ μιλήσῃ, ὅπως τὰ ζῶα τῶν παραμυθιῶν, καὶ μουρμούρισε μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του:

«Πάει, χάθηκα, ὁ Μουμοὺς θὰ τὰ φανερώσῃ ὅλα!»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ὅπου ὅλοι εἶναι εὐχαριστημένοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἔνοχο.

Μόλις πληροφορήθηκε ἡ κοντέσσα πῶς καὶ ποῦ βρέθηκε ὁ Μουμούς, διέταξε νὰ φέρουν μπροστά της τὸν Σβούρα.

— Πάω ἐγὼ νὰ τὸν ἀνακαλύψω ποῦ βρίσκεται, προθυμοποιήθηκε ὁ κὺρ-Μαθιός. (Φοβόταν ν' ἀντικρύσῃ τὸν συνένοχό του καὶ γύρευε νὰ δρῇ μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ τὸ στρίψῃ).

—Ὄχι, μεῖνε ἐδῶ! πρόσταξε ἡ κοντέσσα. Ἐσὺ ἤσουν ἐκεῖνος ποὺ τὸν ἔβαλες στὸ σπίτι μου. Πρέπει λοιπὸν νὰ εἶσαι παρὼν τώρα ποὺ θὰ τὸν διώξω, γιὰ νὰ μάθῃς ἄλλη φορὰ νὰ χαρίζῃς τὴν ἐμπιστοσύνη σου λιγώτερο ἐπιπόλαια.

Ὁ κὺρ-Μαθιὸς λοιπὸν ἀναγκάστηκε νὰ μείνῃ, καὶ ἐπειδὴ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ εἶχε συνέλθει ἀπὸ τὴν πρώτη του κατάπληξη, σκέφθηκε πὼς τὸ καλύτερο ποὺ εἶχε νὰ κάμῃ ἦταν νὰ διαψεύσῃ τὸν Σβούρα, ἂν τολμοῦσε νὰ τὸν κατηγορήσῃ.

Μόλις ὁ Σβούρας μπῆκε μέσα, δὲν περίμενε νὰ τὸν ἀνακρίνουν, ἀλλὰ μίλησε αὐτὸς πρῶτος.

— Κυρία κοντέσσα, εἶπε, βλέπω τὸ γάτο σας μπροστά μου κι' αὐτὸ μοῦ δίνει νὰ καταλάβω γιὰ ποιὸ λόγο μὲ φωνάξατε. Μὰ εἶμαι λιγώτερο φταίχτης ἀπ' ὅ,τι φαίνομαι. Ἀφῆστε με νὰ σᾶς ἐξηγήσω τὰ πράγματα γιὰ νὰ τὸ καταλάβετε καὶ μόνη σας.

— Περιττόν, ἀποκρίθηκε ξερὰ ἡ κοντέσσα. Δὲν μπορεῖς νὰ δικαιολογηθῇς μὲ κανένα τρόπο.

—Χά! χά! ἔκανε μ'ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο ὁ κὺρ Μαθιός. Εἶμαι περίεργος νὰκούσω τί παραμύθι ἑτοιμάζεται νὰ σᾶς πουλήσῃ αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο.

Καὶ μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ἔρριξε μιὰ ἄγρια ματιὰ στὸν Σβούρα ποὺ ἐσήμαινε: «Ἂν κατηγορήσῃς ἐμένα, δυστυχία σου!»

Μὰ ὁ Νικολάκης δὲν τὰ ἔχανε τόσο εὔκολα.

— Γιὰ νὰ σᾶς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια, κυρία κοντέσσα, εἶπε, πρέπει νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ πὼς μπῆκα στὸ σπίτι σας μὲ τὸν κρυφὸ σκοπὸ νὰ σᾶς κλέψω τὸ γάτο σας. Τὸν ἤθελε ἡ κυρία Ἀγαθονίκη, γιατὶ τῆς χρειάζεται πάντα ἕνας γάτος ὅταν κάνῃ τὰ μαγικά της, κι' ὅταν εἶναι ὄμορφος σὰν τὸν Μουμού, ἀκόμη καλύτερα. Μοῦ ἔταξε λοιπὸν ἕξῃ λίβρες κι' ἕνα ζευγάρι παπούτσια, κι' ἐγὼ τῆς ὑποσχέθηκα πὼς θὰ τῆς πάω τὸ γάτο. Μὰ ἐδῶ στ' ἀρχοντικό σας μοῦ ἔδειξαν ὅλοι τόση καλωσύνη, κι' ἔπιασα τέτοιες φιλίες μὲ τὸν Μουμού, ποὺ παράτησα ὅλα μου τὰ σχέδια καὶ ποτέ, μὰ ποτὲ δὲν θὰ τὰ ἔβαζα σὲ πράξη, ἂν δὲν σκεπτόμουν πὼς ἔπρεπε μὲ κάθε τρόπο νὰ βγάλω τὸν Μουμοῦ ἀπὸ τὴ μέση, γιὰ νὰ τὸν γλυτώσω ἀπὸ τὰ νύχια ἑνὸς ἐχθροῦ του ποὺ ἦταν πιὸ ἐπικίνδυνος ἀπὸ κάθε ἄλλον, γιατὶ στὰ φανερὰ τοῦ ἔκανε τὸ φίλο.

— Καὶ ποιός εἶναι ἄραγε αὐτὸς ὁ ἐχθρός; εἶχε τὸ θράσος νὰ ρωτήσῃ ὁ οἰκονόμος.

— Ἐσεῖς! ἐσεῖς ὁ ἴδιος ποὺ μὲ διατάξατε: «Ἢ θὰ σκοτώσῃς τὸν Μουμού, ἢ θὰ σὲ διώξω ἀπὸ τὸ σπίτι τούτη τὴν ἴδια στιγμή!»

— Ἐγώ; Ἐγὼ σοῦ εἶπα τέτοιο πρᾶγμα; Τί ξαδιάντροπη συκοφαντία! Ὤ, κυρία κοντέσσα, μὲ γνωρίζετε ἀρκετὰ ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται κἂν νὰ διαψεύσω αὐτὴ τὴν ἀνόητη κατηγορία.

(Τὸ τέλος στὸ ἐρχόμενο)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Καὶ τῆς παρέδωσε τὸ γάτο στὰ χέρια της.

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ.

ΑΝΟΙΞΗ.

Μὲ τὰ κάτασπρα φτερὰ
καὶ μὲ τὰ γαλάζια μάτια,
μὲ τὰ μάτια τὰ γερὰ
ποὺ κοιτᾶν τὰ οὐράνια πλάτια,
φτάνει ἀνάρια μιὰν αὐγή,
στὴν ξερή, θλιμμένη Γῆ.

Πῶς προβάλλει στὰ κλεφτὰ
σὰν αὐγῆς δροσᾶτο ἀγέρι,
Μένει μόλις δυὸ λεφτά,
στὴ χαρὰ στήνει καρτέρι.
Κι' εἶναι νόστιμη πολὺ
σὰν λουλούδι, σὰν πουλί.

Πότε κλαίει, πότε γελᾶ,
πότε φέρνει χίλια μῦρα,
Πότε τραγουδάει τρελλά,
κι' ἔχει φόρεμα πορφύρα . . .
Στὰ γυμνά, ξερὰ κλαδιὰ
βάζει μι' ἄνθινη καρδιά.

Μυρωδιές, ρόδα, φιλιὰ
πῶς τὰ φέρνει, ἀλήθεια, μόνη.
Φέρνει καὶ τὴν Πασχαλιά,
τὸ σπαθάνο χελιδόνι.
Κι' εἶναι σπάταλη πολύ,
δῶρα κάνει, δὲν πουλεῖ!

Ἤρθε τάχα; σιγολές'
νὰν' αὐτή; μὴν εἶναι μ' ἄλλη;
Σεὶς πτυχὲς τὶς ροδαλὲς
τῆς χλαμύδας της, δές, πάλλει
μικρὴ ρόδινη καρδιά . . .
—Εἶναι ἡ Ἄνοιξη, παιδιά!

ΔΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ - ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Θὰ γυρίσω ἕνα σούρουπο
στὰ παλιά σου δρομάκια,
γειτονιὰ ποὺ σ' ἀρτήθηκα
κάποιο πένθιμο δεῖλι,
κι' ἀπὸ τότες δὲ γέλασαν
τὰ θλιμμένα μου χείλη
κι' ἡ καρδιά μου νεκρώθηκε
στοῦ κοιμοῦ τὰ φαρμάκια . . .

Θ' ἀντικρύσω τὰ γνώριμα
γερασμένα σπιτάκια,
ποὺ μεγάλωσαν κι' ἔφυγαν
ἔτσι ἀργὰ τόσοι φίλοι,
τὰ παράθυρα διάπλατα
καθώς μέρα τ' Ἀπρίλη,
τὶς βεράντες π' ἀνθίζουνε
μέσ' σὲ γλάστρες γιουλάκια.

Τὴν πλατεῖα ποὺ πέρναγαν
τὰ κορίτσια ὁλημέρα
στὸ σκολειό τους πηγαίνοντας
μὲ τὸ βλέμμα σκυμμένο.
Θὰ στηλώσω τὰ μάτια μου
μὲ λαχτάρα πιὸ πέρα

στὸ παράθυρο ποὺμεινε
πιὰ γιὰ πάντα κλεισμένο . . .
Κι' ὡς θὰ φεύγω στὸ σούρουπο
τοῦ φθινόπωρου μόνος,
θὰ ξυπνήσῃ ἔτσι ἀγλύκαντος
τῆς καρδιάς μου κι' ὁ πόνος . . .

Βέρθερος [Α]

ΘΑ ΓΡΑΨΩ ΔΙΗΓΗΜΑ

Τὸ ἀποφάσισα. Θὰ γράψω διήγημα· μὲ θέμα . . . Μμμ, τί θέμα; Θὰ τὸ βρῶ, θὰ τὸ βρῶ. Κάθουμαι στὸ γραφεῖο μου, παίρνω τὴν πέννα καὶ τὴ βουτάω νευρικὰ στὸ μελανοδοχεῖο. Ἀναποδιά· ἡ πέννα, κτυπώντας στὸ μελανοδοχεῖο, σπάει. Παίρνω ἄλλη πέννα καὶ τὴ βουτάω ἀπαλὰ-ἀπαλά, ἀλλὰ δὲν παίρνει μελάνι, τὴν ξαναβουτάω κι' ἀρχίζω. Θέμα: «ἡ ἄνοιξη», πολὺ ὡραῖο θέμα.

«Ἤρθε ἡ ἄνοιξη. Τὰ λουλούδια προβάλλουν δειλὰ-δειλὰ τὰ κεφαλάκια τους, ἐνῷ τὰ πουλάκια. . .»

— Οὔφ, δὲ μοῦ ἀρέσει, πολὺ κοινό. Σκίζω τὸ χαρτὶ καὶ τὸ πετάω μέσα σ' ἕνα ἄδειο καλαθάκι. Ἄ, βρῆκα θέμα. «Ἕνα φτωχὸ παιδί», ὄξοχο θέμα! Βουτάω τὴν πέννα στὸ μελάνι κι' ἀρχίζω. Ἄλλη ἀτυχία· στὴν πέννα ἔχει κολλήσει ἕνα σκουπιδάκι καὶ τὸ χαρτὶ μελανώνεται. Τὸ πετάω μέσα στὸ καλάθι καὶ παίρνω ἄλλο, ἀλλ' αὐτὸ ρουφάει καὶ γι' αὐτὸ παθαίνει τὴν τύχη τῶν ἄλλων. Τέλος πάντων ἀρχίζω:

«Μιὰ χειμωνιάτικη μέρα ἕνα φτωχό, ξυπόλυτο παιδάκι μπροστὰ σὲ μιὰ βιτρίνα . . .» Ἀλλὰ ὄχι. Θέλω νὰ γράψω κάτι εὔθυμο κι' ὄχι μοιρολόγια.

Σκίζω τὸ χαρτὶ καὶ στὸ καλαθάκι. Νὰ γράψω γιὰ τὸν χειμῶνα; Μὰ πέρασε ὁ χειμώνας. Ἐν τάξει· βρῆκα θέμα. Κι' ἀρχίζω:

«Κάποτε εἴχαμε ἕνα γατάκι μὲ δυὸ ματάκια . . .» Οὔφ, κοινὸ τὸ θέμα· κι' ἔπειτα τί τὸν νοιάζει τὸν κόσμο γιὰ τὸ γατάκι μου; Τσαλακώνω τὸ χαρτὶ καὶ . . . στὸ καλαθάκι κι' αὐτό. Ποῦ νὰ βρῶ θέμα, ποῦ νὰ βρῶ; Οὔφ! Βαρέθηκα, δὲ γράφω τίποτα γιατὶ δὲ βρίσκω θέμα, κι' ἄλλως τε γέμισε τὸ καλαθάκι.

Λογοτέχνης [Γ']

ΕΛΕ·ΘΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΚΗΠΟΣ ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΦΩΤΟ

Ἡ σελήνη φώτιζε τὸν κῆπο
φκιάχνοντας ἀβρότατες σκιές,
καὶ μπερδευόταν σ'ἕνα κρᾶμα γοητευ-
μὲ τὴ βαρειὰ ὀσμὴ τῶν λουλουδιῶν [τικὸ
τὸ φεγγαρόφωτο.
Κι' εἶδα ἐντελῶς σιγὰ
κι' ἀνεπαίσθητα
ν' ἀνοίγει ὁ κλεισμένος κάλυκας
τοῦ ρόδου,
ποὺ ἐπάνω του εἶχα ἀποθέσει
τὸ ἀφηρημένο βλέμμα μου.
Κι' ἀπὸ τὰ βάθη
τῶν νεοανοιγμένων στὸ φῶς τοῦ φεγ-
πετάλων, [γαριοῦ
ἔννοιωσα ν' ἀναδίδεται ἤρεμα,
ὅμοιο μὲ τὸ μῦρο τους,
καὶ νὰ κατακλύζει τὸ πνεῦμα μου
τὸ γλυκότατο
μυστικὸ τῆς ζωῆς.

Χάων [Α]

ΑΝΟΙΞΗ ΣΤΟ ΛΙΜΑΝΙ

Σήμερα ἔπεσε λαμπερὸς κι' ἀλλοιώτικος ὁ ἥλιος στὸ λιμάνι. Τὰ νερὰ τὰ πρασινωπὰ παιχνίδισαν στὸ φῶς του ἀσυνήθιστα καὶ γέμισαν τὰ μάτια τῶν θαλασσινῶν μὲ ὑγρὰ διαμάντια κι' ἀνάμνησες ἀπὸ ἀνοιξιάτικα πέλαγα.

Σήμερα ὁ μοῦτσος βάλθηκε μὲ πιότερη ὄρεξη νὰ παστρέψῃ τὴν κουβέρτα ποὺ ἄστραψε κι' αὐτὴ σὰν πελώριος καθρέφτης. Τὰ πρόσωπα τῶν θαλασσινῶν γέμισαν ἐλπίδα καὶ χαμόγελο. Κι' οἱ σκοῦλοι τῶν καραβιῶν πηδοῦν σήμερα μὲ χαρὰ δῶ καὶ κεῖ καὶ γαυγίζουν ὅλο ὄρεξη.

Πόσο ἀλλάξαν ὅλα σήμερα στὸ λιμάνι!

Μιὰ νέα ζωὴ ξεχύθηκε παντοῦ καὶ μιὰ μυρουδιὰ εὐχάριστη καὶ χαρακτηριστικὴ ξαπλώθηκε—ἡ μυρουδιὰ τῆς ἄνοιξης στὸ λιμάνι.

Σήμερα τὸ λιμάνι τὴν καλοσώρισε τὴν ἄνοιξη καὶ πανηγυρίζει. Ἀντικρύζω ἕνα καΐκι ποὺ μὲ φουσκωτὸ πανί, φρεσκοβαμμένο μπαίνει στὸ λιμάνι. Ἄραγε νὰ εἶναι τὸ καΐκι ποὺ φέρνει τὴν Ἄνοιξη μαζί του ἀπὸ χῶρες μακρυνές;

Σίφουνας [Α]

ΟΙ ΠΡΩΤΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Καλές μου γερόντισσες, ποὺ ἡ ἀγάπη σας μ' ἀνάθρεψε στὰ πρῶτα-πρῶτα χρόνια μου, ποὺ τὰ ξέχασα πιά, δυὸ λόγια θὰ σᾶς πῶ: Πιάνετε τὰ ροζιάρικα χέρια μου μέσα στὰ δικά σας, ζητώντας τὴν πρώτη τους ἀπαλότη καὶ δροσιά. Ἀναζητᾶτε μέσα στὰ σκληρότριχα μαλλιά μου τὶς σγουρὲς ποιδικές μποῦκλες. Καὶ παραξενεύεστε ποὺ τὰ μικρὰ μυωπικά μου μάτια δὲν βλέπουν ἀπὸ μακρυὰ τὰ πρόσωπά σας, — ὅπως μικρὸ παιδὶ ἔτρεχα στὶς ἀνοιγμένες ἀγκαλιές, μόλις σᾶς ἔβλεπαν τὰ μεγάλα καστανογάλαξα μάτια μου...

Δὲ θέλω νὰ πικραίνω τὴ μάταιη προσμονὴ τῶν καρδιῶν σας. Σᾶς δίνω καὶ τώρα τὴ μεγάλη μου ἀγάπη, καὶ περισσότερη μάλιστα, ἀφοῦ τώρα τὴ νοιώθω. Μὰ μὴ θέλετε νὰ μὲ συγκινοῦν ἐμένα οἱ διηγήσεις τῶν πρώτων χρόνων ποὺ δὲν τὶς θυμᾶμαι καὶ δὲν τὶς ἔννοιωσα ποτέ. Τὸ λογισμό μου γεμίζουν τώρα μονάχα οἱ πρῶτες ἀναμνήσεις — πρῶτες ἀσημένιες ἀνατολὲς καὶ πρῶτα τριανταφυλλιὰ ἡλιοβασιλέμματα . . .

Νηρεὺς [Α]

ΜΠΟΡΑ

Εἶχα ξηπνήσει τὴ νύχτα. Ἔξω ὁ νοτιὰς ἔφερε μιὰ ἄγρια, δυνατὴ βροχή. Τὰ σύννεφα περνοῦν γρήγορα ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο καὶ λένε τὸν πόνο τους στὴ γῆ. Οἱ σταλὲς χτυποῦν τὴ θάλασσα, τὸ χῶμα, τὰ παράθυρα. Μιὰ ἀστραπὴ ρίχνει τὸ παράδοξο φῶς της μέσ' ἀπὸ τὶς γρίλιες. Θᾶναι μιὰ μεγαλόπρεπη μπόρα, αὐτὴ ἡ μπόρα τοῦ νοτιᾶ, γεμάτη θαλασσινὰ ἀρώματα.

Συλλογέμαι τὴν αὐριανὴ μέρα.

Τὸ πρωΐ θᾶναι ἕνα ἐξαίσιο ξανθὸ λουλούδι. Ὁ ἥλιος θᾶναι ἀπὸ μάλαμα. Ἡ θάλασσα φουσκωμένη καὶ διάφανη. Μπορεῖς νὰ βλέπεις τὰ ψαράκια καθὼς βόσκουν στὰ φύκια, τὰ καβούρια ποὺ παραφυλᾶνε. Δυὸ τρεῖς τσουκνιάδες θὰ στέκουντοι πιὸ πέρα ἀκούνητοι. Κάθε τόσο βουτοῦν, τὰ νερὰ ἀναταράζουνται, λὲς καὶ βουτοῦν στὸν ἀνγλυμένο μὲς τὴ θάλασσα ἥλιο.

Καὶ πέρα στὸ λιμάνι τὰ καΐκια θάχουν ἁπλώσει τὰ πανιὰ στὸν ἥλιο νὰ στεγνώσουν.

Ἄστρος Γλάρος [Α]

Ο ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Προχθὲς ἤμαστε μαζεμένοι γύρω ἀπὸ μιὰ κασόνα, κι' ἐγὼ μὲ τὸν ξάδελφό μου προσπαθούσαμε μὲ χίλια βάσανα νὰ τὴν ἀνοίξουμε.

Τὴν ἀνοίξαμε ἐπιτέλους καὶ βγάζαμε τὰ πράματα, ὅταν ἔξαφνα «ἕνα ποντίκι, ἕνα ποντίκι» ἀκούστηκε μιὰ φωνή. Πράγματι, μέσ' στὴν κασόνα ἦταν ἕνα μικρὸ γκρίζο ποντικάκι, μὲ ἕξυπνα μικρὰ ματάκια.

«Μιὰ γάτα», ξανακούστηκε, «μιὰ γάτα φέρ'τε».

Ἔτρεξα γρήγορα στὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου, ὅπου τουρτούριζε μιὰ κακομοιριασμένη γατούλα. Τὴν ἄρπαξα καὶ τρέχοντας τὴν ἔρριξα στὴν κασόνα.

Τὸ ποντικάκι ἔτρεχε ὁλόγυρα, γρατσούνιζε τὰ πλευρὰ κι' ἔσκουζε σὰ νὰ ζητοῦσε βοήθεια. Κι' ἡ γάτα πάλι ἡ

κουτὶ φοβήθηκε, καὶ μ' ἕνα πήδημα κρύφτηκε κάτω ἀπὸ μιὰ καρέκλα ἀφίνοντας τὸ ποντίκι.

Αὐτὸ τέλος πηδώντας ἀνέβηκε σὲ μιὰ καρέκλα, κι' ἀπὸ κεῖ κατεβῆς, κι' ἄρχισε νὰ κάνῃ βόλτες στὸ δωμάτιο.

Ἡ ἀδελφή μου, βγάζοντας μιὰ στριγγλιά, κλείστηκε σὲ μιὰ κάμαρα.

Ἄρπαξα μιὰ μασιὰ κι' ὁ ἐξάδελφός μου μιὰ ὀμπρέλλα, κι' ἔτσι ὠπλισμένοι τὸ κυνηγούσαμε, χτυπώντας δῶ καὶ κεῖ στὸν τοῖχο ἀντὶ γιὰ τὸ ποντίκι.

Τέλος, ὕστερα ἀπὸ κάμποσο κυνήγι, κατώρθωσα νὰ τὸ χτυπήσω. Πλησίασα. Δὲν εἶχε πεθάνει ἀκόμα. Τὰ ματάκια του τὰ κουνοῦσε ζωηρά, ἀλλὰ ὕστερα σιγά-σιγά θόλωσαν. Τὸ πῆρα καὶ τὸ πέτοξα στὰ σκουπίδια.

Καθμένο, ἀθῶο ποντικάκι, τί ἁμαρτίες εἶχες κ' ἔτιμωρήθηκες τόσο σκληρά!

Χρυσαστέρι [Γ']

ΝΟΣΤΑΛΓΙΑ ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΞΗ

"Α! φέρτε με στὴν πρώτη γωνιά μου...
Παλαμᾶς «Βωμοί»

Σήμερα πάλι ἀντίκρυσα
τὰ παιδικά παιχνίδια,
σήμερα, γιά! μοῦ γέλασε
ἡ παιδικὴ ζωή,
κι' ἔδιωξα τοῦ χινόπωρου
τὰ παγωμένα φίδια,
καὶ κάθησα καὶ μίλησα
σ' αὐτὰ μὲ προσοχή.

Τοὺς εἶπα : «Παιχνιδάκια μου
» ποιὸς νἆλεγε πῶς χρόνια
» θὲ νάκανα χωρὶς ἐσᾶς,
» μικροῦλες μου χαρές . . .
» Σᾶς ἄφησα ὅταν σφύραγαν
» μέσ' στὴν καρδιά μου ἀηδόνια'
» σᾶς βρίσκω τώρα πὼ σκληρὲς
» μὲ πλάκωσαν χιονιές . . .

» Στὸν ὕπνο καὶ στὸν ξύπνο μου,
» παιχνίδια, ἐσᾶς μονάχα
» 'νειρόμουνα... Καὶ τόνειρο
» μοῦ ἦταν τόσο γλυκό!
» Στὶς δυστυχιὲς ποὺ μ' ἔβρισκαν
» ψιθύριζα «ἄχ, νἆχα
» ξανὰ παιχνίδια καὶ καρδιά
» ποῦχα κάποιον καιρό».

» Μαζὶ μὲ σᾶς ἐπέρασα
» τὶς πιὸ ὄμορφες τὶς ὧρες
» ἀπ' τὴ ζωή μου – ποῦπαθε
» στερνά τόσα κακά . . .
» Θυμήσου, καραβάκι μου,
» σὲ ποιὲς μὲ πῆγες χῶρες!
» θυμήσου, Φασουλῆ μου ἐσύ,
» ποὺ μ' εἶχες βασιλιά!

» Καὶ τώρα ποὺ σᾶς βρίσκω ἐδῶ
» σκληρὰ παρατημένα,
» τόσος κι' ἂν πέρασε καιρός,
» μοῦ φαίνεται σὰ χτές...»
(... Τὸ καραβάκι κούνησε—
νὰ κούνησε γιὰ μένα ;—
'Αλλὰ τί βλέπω, Φασουλῆ ;
Τί μὲ κοιτᾶς καὶ κλαῖς ;)

Ἀθηναῖος [Α]

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Δὲν εἶχα ποτὲ λύπη ποὺ νὰ μὴ τὴν ἔδιωξε μιὰ ὥρα μελέτης. Μὲ τὸ ν' ἀγαπᾷ κανεὶς τὸ διάβασμα εἶναι σὰ ν' ἀλλάζει τὶς ὧρες τῆς πλήξης ποὺ ἔχει καθένας στὴ ζωή του μὲ ὧρες γοητευτικές.

Μοντεσκιὲ

— Ζήτησα τὴν ἀνάπαυση παντοῦ. Δὲν τὴ βρῆκα παρὰ μόνο σὲ μιὰ μικρὴ γωνιὰ μ' ἕνα βιβλίο.

Ἅγ. Φραγκίσκος ντὲ Σάλ

— Οὔτε μέσ' στὰ πλούτη, οὔτε μέσ' στὴν πολυθόρυβη ζωὴ μπορεῖ νὰ γίνῃ κανεὶς εὐτυχισμένος, μὰ μόνο μὲ τὴν συντροφιὰ μερικῶν βιβλίων καὶ μερικῶν φίλων

Κα ντὲ Μαλκοβίλ

— Ὁ μορφωμένος ἄνθρωπος ἔχει πάντα μιὰ περιουσία μαζί του ποὺ δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ τὴ χάσῃ.

Πλάτων

— Εὐτυχεῖς ὅσοι διοβάζουν καὶ ξαναδιαβάζουν, ὅσοι ἔχουν πολλὲς ὧρες ἐλεύθερες γιὰ νὰ τὶς ἀριερώνουν στὴ μελέτη.

Σαὶν-Μπέβ

Νυχτοτράγουδο [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Τοτὸς καὶ ὁ Κοκὸς συζητοῦν.

— Ἐγώ, λέγει ὁ Τοτός, γαυγίζω σὰ σκύλος καὶ φοβοῦνται οἱ γάτες.

— Σπουδαῖο πρᾶμα, ἀπαντᾷ ὁ Κοκός, ἐγὼ κάνω τόσο καλὰ τὸν πετεινὸ ποὺ . . . ἀνατέλλει ὁ ἥλιος.

Ὄνειρο Πλάνο

***

Ὁ Ραϋμόνδος χάνει μέσ' στὸν κόσμο τὸ μπαμπᾶ του καὶ πλησιάζει τὸν σκοπὸ ἀστυφύλακα :

— Ἂν δῆτε, κύριε, τοῦ λέγει, ἕνα μπαμπὰ χωρὶς τὸ παιδάκι του, αὐτὸ τὸ παιδάκι εἶμαι ἐγώ!

Πληγωμένος Ἀετὸς

***

Ὁ *Ἅγιος* χαϊδεύοντας ἁπαλὰ μιὰ παχειὰ γοῦνα :

— Ὤ, τί ὡραία γάτα τῆς Ἀγκύρας!

(Γεγονός) *Σκυριανόπουλο*

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 290ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΛΥΣΕΩΝ

Προτοτάσσοντος τὴν 2 Δεκεμβρίου 1939 πρὸς εὔρεσιν τῶν Λύσεων τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς Διαπλάσεως Δεκεμβρίου 1939, Ἰανουαρίου, Φεβρουαρίου καὶ Μαρτίου 1940 δημοσιευθεισῶν 223 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

(Οἱ ἀκολουθοῦντες ἕκαστον ὄνομα τρεῖς ἀριθμοὶ σημαίνουν : ὁ *πρῶτος* τὰς ἐορθεθείσας ὀρθὰς Λύσεις, ὁ *δεύτερος* τὰ Ἐδόσημα Λύσεων καὶ ὁ *τρίτος* τα Ἐδοσημα Ἐπιμονῆς, συμφώνως μὲ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, Κεφ. Δ', § 25.

Οἱ *Ἰσότιμοι* ὅλων τῶν τάξεων ἔχουν τὸ δικαίωμα, οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 750 (τόσο στοιχίζει σήμερα καὶ τὸ μικρότερο κλισέ), καὶ νἀγοράσουν, ἐντὸς τριμήνου τὸ πολὺ ἀπὸ σήμερον, (διότι κατόπιν παραγράφεται τὸ δικαίωμα τοῦτο), ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1894—1939 (Β' Περίοδος) μὲ ἔκπτωσιν ἑκατὸν (100) δραχμῶν. Οἱ τοῦ Β' Βραβείου ν' ἀγοράσουν ὅμοιον Τόμον μὲ ἔκπτωσιν πενήντα (50) δρ. καὶ οἱ τοῦ Γ' μὲ ἔκπτωσιν εἰκοσιπέντε (25) δρ. (Ἴδε καὶ Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. Ε' § 6 καὶ 7).

ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 15 ἐτῶν καὶ ἄνω, καθὼς καὶ ὅσοι δὲν ἐσημείωσαν ἡλικία).

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Κικὴ Ψαρουδάκη, 203, 21, 9.

Ἰσότιμοι : Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας, 209, 21, 9. Ρεπόρτερ, 206, 21, 9. Γκάλικ, 206, 21, 9. Ἡρακλῆς, 202, 21, 9. Ἀδολάρ, 203, 21, 9. Λουλούδι τῶν Ἄλπεων, 202, 21, 9.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Σκυριανόπουλο, 186, 19, 9. Σίφουνας, 183, 19, 9.

Ἰσότιμοι : Γέρος τοῦ Μωρηᾶ, 187, 19, 9. Ἅγις, 185, 19, 8. Ἡλιοπερίχυτη, 190, 19, 9. Ἀκρίτας, 188, 19, 9. Δοξασμένο Ἀκρωτῆρι, 199, 20, 9. Δάφνη, 193, 20, 9. Αἰὲν Ἀριστεύειν, 183, 19, 8.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Ναυτάκι, 167, 17, 9. Μόνα Λίζα, 154, 16, 8. Μαχαρανή, 163, 17, 8.

Ἰσότιμοι : Σείριος, 176, 18, 9. Νυχτοτράγουδο, 165, 17, 8.

ΕΠΑΙΝΟΣ : Ἑλληνοπούλα, 148,15,9. Ἄριος. 149, 15, 9. Ριχάρδος, 138, 13, 6. Φλιτ, 133, 14, 8. Συριανός, 131,14, 7. Πειρατοῦτισσα, 103, 11, 5. Σιδηροῦς Δούξ, 110, 11, 6. Σιδερένιο Χέρι, 142, 15, 9.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος, 11, 2, 1. Ἐπιδοσφόρος, 71, 8, 5. Λίστ, 55, 6, 3. Ρήγισσα Ἀνεροῦσα, 16, 2, 1. Μασκώτ, 16, 2, 2. Ὀλυμπία Γ. Χαρώνη, 26, 3, 2. Κλέφτης τοῦ 21, 30, 3, 2.

ΜΙΚΡΗ ΤΑΞΙΣ (ἀπὸ 14 ἐτῶν καὶ κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Νηρεύς, 175, 18, 9.

Ἰσότιμοι : Αἰγαιοπελαγίτης, 193, 20, 9. Ἐγώ, 161, 17, 9. Αἴγλη, 203, 21, 9. Ρομπινσὼν Κρουσσος, 180, 18, 9. Σκαθάρι, 197, 20, 9. Μορφεύς, 182, 19, 9. Γαλανομάτα, 177, 18, 8. Καπετὰν Ἀγρας, 190, 19, 9. Ἄσπρο Κουνελάκι, 204, 21,9. Κεφαλωνιτοπούλα. 184, 19,8.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ : Χιονισμένος Αἶνος, 132, 14, 9. Δωδωναῖος, 141, 15, 9.

Ἰσότιμοι : Μικρὸς Καλλιτέχνης 131, 14,8. Νυχτολούλουδο, 148, 15, 8. Ἀγγελιαφόρος τῆς Εὐτυχίας, 131, 14, 8.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μάρκος Μπότσαρης, 112, 12, 9 Φοῖβος, 126, 13, 7. Μουσίτσα, 122, 13, 9.

ΕΠΑΙΝΟΣ : Καπετὰν Νικηφόρος, 86, 9, 8. Μαρία Συγκλητική, 95, 10, 6. Ἀγριόπαπια, 85, 9, 8.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ : Τσιριγώτικο Διαβολάκι, 19. 2, 1. Κατακτητής, 49, 5, 3. Στοιχειωμένος Βράχος, 2, 1, 1. Κικέρων, 43,5,8 Ἀθάνατο 1821-1921, 33, 4, 2. Φρίντων, 4, 1, 1. Μικρούλα Ντόριτ, 64, 7, 4. Καπετὰν Ἀκρίτας, 47. 5, 3. Ἑλληνικὴ Σημαία. 13, 2, 2. Κορφιατοπούλα, 50. 5, 3. Σπίθα, 5,1,1. Μικρὴ Πριγκήπισσα, 14, 2, 2. Μυγχάαυζεν, 81, 4, 2. Λίθήρ, 11, 2, 2. Π. Τζαντίλης 9, 1, 1. Νόρμα. 21, 3, 2. Δοξασμένο Ἑλληνόπουλο, 51, 6, 3. Σελήνη, 58, 6, 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟΥ ΕΡΑΝΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ Η. ΠΑΠΑΔΗΠΟΥΛΟΥ

7ον Δελτίον Εἰσφορῶν

Αἰθέραρχος	Δρ.	200
Λίλα Καρανικόλα	»	1000
Μ. Κυριάκου	»	200
Σύλλογος «Ἀθηναῖοι» (α' εἰσφ.)	»	150
Δημοσθένης	»	100
Εὔθυμος	»	150
Α. Κοκκώνης	»	250
Α. Μάσχος	»	200
Α. Παπαδημητρίου	»	100
Δ. Δεληγιάννη	»	500
Ἀνυπόταχτο Ναυτάκι καὶ Τρελλὸς Σκοπευτὴς (ε' εἰσφ.)	»	200
Χιονούλα	»	100
Θ. Κανογκίνης	»	150
Ἀνδαλούζα	»	500
Ἀ. Ἀνεμογιάννης	»	300
Νηρεύς	»	150
Ἀνυπόταχτο Ναὐτάκι καὶ Τρελλὸς Σκοπευτὴς (ς' εἰσφ)	»	300
Ἰδομενεὺς	»	500
Τραγουδιστὴς	»	100
Σύλλογ. «Μικρὸ Περισκόπιο»	»	1000
Ξανθὸς Μπεμπέκος	»	100
Μιράλδα Πέρση	»	200
Σύλλογ. «Σεληνιώτικη Παρέα»	»	1000
Προηγούμενες εἰσφορὲς κατὰ τὸ 6ο Δελτίο (ἴδε φύλλο 21).	Δρ.	15,316
Ἐν ὅλῳ μέχρι 19.5.42	Δρ.	22,766

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 30 Ἀπριλίου 1942

ΠΟΛΛΑ ψευδώνυμα παιδιά μου : Ὅλοι τώρα θέλουν νὰ μπαίνουν στὴν κίνηση — ἡ ἀναλογία αὐτῶν πρὸς τοὺς ἄλλους, ποὺ περιορίζονται ἁπλῶς νὰ μὲ διατάζουν, εἶναι τώρα πολὺ-πολὺ μεγαλύτερη — κ' ἐκτὸς ἀπ' αὐτό, πολλοί, χωρὶς ἀπόλυτη ἀνάγκη ἔτσι γιὰ γοῦστο, παίρνουν δυὸ καὶ τρία καὶ πέντε ψευδώνυμα! Γιὰ νὰ περιορισθῇ λίγο αὐτὴ ἡ ψευδωνυμοπλημμύρα. — κ' ὄχι μόνο γιατὶ αὐξήθηκαν τὰ πάντα — ἀναγκάσθηκα ναὐξήσω τὸ δικαίωμα τῆς ἐγκρίσεως, ἀπὸ 20 δραχμὲς σὲ 50. Ἄλλωστε ἡ τιμὴ αὐτὴ εἶναι ἀνάλογη πρὸς τὴν τιμὴ τῆς συνδρομῆς. Ὅταν ἡ συνδρομὴ ἦταν 100 δραχμές, τὸ ψευδώνυμα εἶχε 10· τώρα ποὺ ἡ συνδρομὴ εἶναι 500 τὸ ψευδώνυμο πρέπει νὰ ἔχει 50. Πάντα δηλαδὴ τὸ δέκατο.

Ἀπὸ τὸ ἐφετινὸ ξεσπάθωμα, ὅπως κι' ἀπὸ τὴν αὐθόρμητη ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν, εἶμαι κατευχαριστημένη. Φαντασθῆτε πῶς μόνο οἱ συνδρομητὲς τῶν Ἀθηνῶν φέτος ἔχουν διπλασιασθεῖ κι' ἐγγράφονται καθημέρα. Ἀληθινὴ συρροή. Τὸ μόνο κακὸ αὐτοῦ τοῦ εὐχάριστου εἶναι ποὺ δὲν τό προστᾶα γιὰ νὰ τυπώνω ἐξαρχῆς περισσότερα φυλλάδια, κι' ἔτσι θὰ μείνω μ' ἐλάχιστα, μετρημένα ἀντίτυπα τοῦ Τόμου 1942. Ἴσως μάλιστα δὲν θὰ δέχουμαι σὲ λίγο νέους συνδρομητὲς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου 1941, γιατὶ δὲν θἄχω νὰ τοὺς δίνω τὰ προηγούμενα φυλλάδια, ἀλλὰ μόνο ἀπὸ 1ης Ἰουνίου, ὅταν ἀρχίζῃ ἡ Β'. ἐξαμηνία μου, αὐξάνοντας τότε τὸν ἀριθμὸ τῶν φυλλαδίων ποὺ τυπώνω καὶ δημοσιεύοντας μιὰ ἐκτενῆ περίληψη τοῦ «Ὀρφανοῦ τῆς Ὀρλεάνης». Συμπέρασμα : Τὸν Τόμο αὐτὸ τοῦ 1942 πρέπει νὰ τὸν ἔχετε σὰν τὰ μάτια σας, γιατί, καθὼς σᾶς εἶπα, δὲν θὰ ὑπάρχῃ παρὰ σὲ ἐλάχιστα ἀντίτυπα, ποὺ ποιὸς ξέρει ὡς ποῦ θὰ φτάσῃ ἡ τιμή τους.

Καὶ τώρα γιὰ τὸ συμπλήρωμα τῆς συνδρομῆς. Ἕνας λόγος ποὺ σᾶς συμφέρει νὰ τὸ στείλετε ἀπὸ τώρα, εἶναι κι' αὐτός : Ὅπως πάνε τὰ πράγματα, ἴσως θἀναγκασθῶ ν' αὐξήσω ἀκόμα τὴ συνδρομή μου. Ἂν τὴν συμπληρώσετε τώρα, ἂν θἄχετε δηλαδὴ πληρώσει τὶς 500 δραχμές, δὲν θὰ σᾶς ζητήσω ἄλλα γιὰ φέτος, ὅσο κι' ἂν αὐξήσῃ ἡ συνδρομή. Ἂν ὅμως τφήσετε νὰ τὴ συμπληρώσετε μετὰ τὴ νέα αὔξησῃ, πρέπει νὰ ὑπολογίσετε κι' αὐτήν, καὶ τὸ συμπλήρωμά σας τότε δὲν θὰ εἶναι 250 ἢ 300 δραχμές, ἀλλὰ πολὺ περισσότερα. Τὸ συμφέρον σας λοιπὸν εἶναι νὰ σπεύσετε.

Τὸ Σταυρόλεξο, *Τρελλούτσικε*, εἶναι μιὰ ἄσκηση . . . κουτή, ὅταν τὴν συγκρίνετε μὲ τὶς Ἀσκήσεις ποὺ δημοσιεύω· (Μπορεῖ νὰ σταθῇ π. χ. μπροστὰ στὸ Μέγα Δικτυωτὸν ἢ τὴν Γωνία μετὰ Πυραμίδος ;) Ἔπειτα θἄπιανε καὶ πολὺ τόπο. Γι' αὐτὸ δὲν δεχόυμαι Σταυρόλεξα. Ναί, ὁ λαὸς παρκμορφώνει κωμικώτατα αὐτὲς τὶς λέξεις ποὺ τοῦ εἶναι ἄγνωστες, συγχέοντάς τις μὲ ἄλλες ποὺ μοιάζουν καὶ ποὺ τοῦ εἶναι γνωστές. Τὸ *πληκτικό* π. χ. ἀπὸ τὸ ἄγνωστό του *πλήκτω*, τὸ κάνει *πνιχτικό*, ἀπὸ τὸ γνωστό του *πνίγω*. Ἔτσι λέει *ἐσπαπνιξία* (ἀποπληξία), *δεμάτιο* (δωμάτιο), *διαφενῆς* (διευθυντής, ἀπὸ τὸ *διαφεντεύω*) κι' ἄλλα πολλά. Ἔτσι κι' ἡ μικρὴ δπηρέτρια τὸν εἰσπράκτορα τὸν εἶπε . . . *αὐτοπράτορα*, ὅπως μποροῦσε νὰ τὸν πῇ κι' *ἐφταπράτορα*, κατὰ τὸ *ἐφτακίνητο* (αὐτοκίνητο). Χαίρω πολὺ ποὺ εἶσαι ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐφετεινή μου ὅλη κι' ἐμφάνιση.

Νὰ τὸ ἐξηγήσω γιὰ ὅλους, *Ἄλκη Μύρα*. Ὅταν λέγω : «ἡ προθεσμία τοῦ τάδε Διαγωνισμοῦ εἶναι δυὸ μῆνες ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ κυκλοφορήσῃ αὐτὸ τὸ φυλλάδιο», ἐννοῶ ὄχι τὴν ἡμέρα ποὺ θἄρθῃ ἀπὸ τὸ τυπογραφεῖο στὸ γραφεῖο μου, ἀλλ' ἀπὸ τὴν ἡμέρα *ποὺ θὰ τὸ λάβετε*. Ἄλλη φορὰ ὥριζα τὶς προθεσμίες ἀκριβῶς : ὡς τὸ *τέλος* Μαΐου, ὡς τὶς 15 Ἰουνίου κτλ. Ἀλλὰ μὲ τὶς σημερινὲς συνθῆκες, ποὺ οὔτε ἐγὼ δὲν ξέρω πότε θὰ βγῇ καὶ πότε θὰ λάβετε τὸ φτλλάδιο μὲ τὴν *προκήρυξη* τοῦ Διαγωνισμοῦ, δὲν μπορῶ νὰ κάνω τὸ ἴδιο. Ἐπιμένω πῶς τὸ «Πένταθλο» εἶναι, καὶ πρέπει νὰ εἶναι, μόνο γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς Μεγάλης Τάξης. Ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ.

Τραγουδιστή, κατήργησα τὶς Γαλλικὲς Ἀσκήσεις ποὺ δημοσίευα ἄλλοτε, γιατὶ οἱ μὴ ἀρκετὰ Γαλλομαθεῖς — δηλαδὴ οἱ περισσότεροι — παραπονιοῦνταν, καὶ μὲ τὸ δίκιο τους. πῶς δὲν εἶχαν ἴσα ὅπλα μὲ τοὺς ἀνταγωνιστές τους. Γιὰ νὰ μὴ γίνεται ἀδικία, ἔπρεπε νὰ κάνω χωριστὸ Διαγωνισμὸ μὲ Γαλλικὲς Ἀσκήσεις, αὐτὸ ὅμως θὰ πῆγαινε πολύ. Τὴν τύχη τοῦ κομματιοῦ του γιὰ τὴ Σ Σ. Σ. τὴ μαθαίνει κανεὶς ἢ ἀπὸ τὴ δημοσίευσή του ἢ, κάπως ἀργότερα, ἀπὸ τὴν ἀναγραφή του στὶς ἀπορρίψεις. Ὅταν ρωτᾷ ἐμένα, συνήθως δὲν εἶμαι σὲ θέση νὰ τοῦ ἀπαντήσω, γιατὶ τὰ κομμάτια εἶναι πολλὰ καὶ ποῦ νὰ θυμοῦμαι !... Στενοχωριέμαι ἐπίσης ποὺ, ἀπὸ ἐλλειψη χώρου, εἶμαι ἀναγκαμένη νἀναγράφω στὶς ἀπορρίψεις τὰ κομμάτια ξεφρ, χωρὶς αἰτιολογία, ἐνῶ πολλὰ ἀπορρίπτονται γιὰ λόγους ἀνεξάρτητους ἀπὸ τὴ λογοτεχνική της ἀξία — ὡς παράκαιρα, ἢ ἀκατάλληλα γιὰ παιδιά, ἢ ἀπαγορευόμενα σήμερα κτλ. Ὅσο γιὰ τὰ σκίτσα τῆς Καλλ. Συνεργασίας, μὴ νομίσῃς πῶς καὶ τῶν καλῶν, ποὺ τὰ δημοσιεύω κατὰ προτίμηση, τὰ θεωρῶ ἀριστουργήματα ! Τὰ περισσότερα κι' ἀπ' αὐτά, αὐστηρῶς κρινόμενα, εἶναι «καλὰ θέματα ἐκτελεσμένα ὁποφερτά» τίποτα παραπάνω.

Δουδοβίκε, προσδιόρισα τὰ εἴδη ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ ἡ Συλλογὴ Ἀσκήσεων γιὰ τὸ Πένταθλο, ποὺ ἔτσι θὰ εἶναι ἀκόμα δυσκολώτερη γιὰ τὸ συνθέτη, γιατὶ δὲν θὰ ἔχῃ ἐλευθερία ἐκλογῆς καὶ δὲν θὰ μπορεῖ νὰ περ ορισθῇ στὰ εἴδη ποὺ τὰ κάνει εὐκολώτερα. Μιὰ ὅμως ἀλλαγὴ — μιὰ μόνο — μπορεῖ νὰ τὴν ἐπιτρέψω. Π. χ. ἀντὶ ἑνὸς ὁποιουδήποτε παλιοῦ νὰ βάλῃ κανεὶς ἕνα «νέο εἶδος», ἢ ἀντὶ ἑνὸς Φωνηεντολίπου μιὰ Ἐπιγραφή. Πραγματικῶς, στὸ γαλλικὸ κείμενο τοῦ Πενταθλου ἔγινε ἕνα μικρὸ κι' ἀσήμαντο, ὡς πολὺ εὐνόητο, τυπογραφικὸ λάθος : ἀντὶ chausées θέλει chaussées, μὲ δυὸ s.

Ὠραίας ἐπιστολάς μοῦ ἔστειλαν κι' οἱ ἑξῆς : *Νηρεύς* (χαίρω γιὰ τὴν ἐπιστροφή σου καὶ γιὰ τὴν καλὴ χρήση τοῦ χρόνου τῆς ἀποχῆς· οἱ ἀπαντήσεις σου δεκτές·) *Ἠλέκτρα* (καταλαβαίνω τὴ χαρά σου· πολὺ ἐνδιαφέροντα κι' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις γιὰ τὸ Σύλλογό σας· ὁ κ. Φαίδων δὲν σὲ εἶδε· δὲν ἤθελες νὰ τοῦ φέρῃς γιὰ νὰ σοῦ ὑπογράψῃ τὴν «Ἀδελφούλα» ;) *Χαΐδω* (καλῶς ἦλθες· ἀλλ' ἂν ἤταν μόνο γιὰ λίγες ἡμέρες, θὰ γάρισες στὴν ἐξοχή σου πρὸ πολλοῦ· εἶναι ἀλήθεια πῶς ὅσο κι' ἂν ἐπιθυμῇ κανεὶς ἕνα πρᾶγμα, ἄμα τὸ ἀποκτήσῃ καὶ τὸ χαρῇ πολὺν καιρό, τὸ θαρρεῖτε· ὑπάρχουν ὅμως κι' ἐξαιρέσεις· εἶναι δηλαδὴ καὶ πράγματα ποὺ δὲν τὰ βαρυέται κανένας ποτέ . . .) *Πολεικὸς Ἀστὴρ* (τὸ γράμμα σου εἶναι παλιό· ἡ καθυστέρησῃ, ποὺ δυστυχῶς ἐξακολουθεῖ, ὀφείλεται σὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους· ἀλλὰ ἐνημερώνουμαι ὁλοένα καὶ σὲ λίγο, ἐλπίζω, δὲν θἄχετε κανένα παράπονο·) *Φίλος τοῦ Βιβλίου* (καὶ τὸ δικό σου αὐτὸ γράμμα εἶναι παλιό· μοῦ ἀναγγέλλει τὸ 7ο ξεσπάθωμά σου ἐνῶ ἀπὸ τότε ἔχεις κάνει κι' ἄλλα πολλά· σὲ ὑπερευχαριστῶ καὶ πάλι γιὰ ὅλα ὧ εἶμαι βέβειη πῶς καὶ μὲ τὸ «Πένταθλο» θὰ τὰ καταφέρῃς· μπορεῖ νὰ μὴ βγῇς Νικητής, ἀλλὰ πάντα θἀρθῇς σὲ καλὴ θέση·) *Πελαργὸς Θ* (εἶσαι δηλαδὴ ὁ Θος Πελαργός;) κι' ἄλλοι 8 ποὺ εἶναι ; .. ὄχι, ἄλλη ἀνακοίνωση θὰ κάνω· τὴν ἀπόρριψη τοῦ κομματιοῦ του τὴ βλέπει καθένας μόνο στὴ στήλη τῶν ἀπορρίψεων·) *Πεντάπους Ἵππος* (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς συχνά· τί ἐννοεῖς «γελοιογραφία» ; ἔργο δικό σου, σκίτσο, γιὰ τὴν Καλλιτεχνικὴ Συνεργασία ; τῶρα δὲν δημοσιεύω· ἐλλείψει τσίγγου, μόλις κάτω 2—3 κλισὲ γιὰ κάθε φυλλάδιο· ὁ κ. Ξενόπουλος σ' εὐχαριστεῖ·) *Λύκος* (καὶ τὸ δικό σου πρῶτο γράμμα μοῦ ἄρεσε πολύ· σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· γράφε του πάντα δ,τι ἔχεις νὰ μοῦ πῇς καὶ μὴ σὲ νοιάζῃ γιὰ τὴν ἔκταση τοῦ γράμματός σου· μόνο τὰ κομμάτια Σ.Σ.Σ. πρέπει νὰ εἶναι σύντομα· αὐτὸ ποὺ μοῦ ἔστειλες, θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ·) *Ἀτρόμητος Σιφωμάχος* (βλέπω πῶς στὶς 11 Μαρτίου ἤσουν ἀκόμα στὸ κρεββάτι, ἀλλὰ τῶρα βέβαια θὰ ἔγινες καλά· τὸ ψευδώνυμο ἐκεῖνο δὲν ἤταν δυνατὸ νὰ σοῦ τὸ ἐγκρίνω ὡς ξενικό· ἡ στήλη «Ἡ Διάπλαυις ἀσπάζεται» ἀφοῦ ἀνέκαθεν, κι' ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι, καὶ θὰ εἶναι καὶ στὸ μέλλον, ἡ τελευταία τῆς

ἀλληλογραφίας μου) ***Σκυριανόπουλο*** (γιὰ τἄλλα σοῦ ἀπάντησα μὲ τὸν κομιστὴ· στὴν ἐρώτησή σου γιὰ τὶς προθεσμίες τοῦ Διαγωνισμῶν ἀπαντῶ παραπάνω σὲ ἄλλον· μοῦ κακοφαίνεται ποὺ ἐπιμένεις νὰ μὴν ἔρχεσαι στὸ γραφεῖο μου ἐ ἴδιος καὶ νὰ μὴ θέλῃς νὰ ἐπισκεφθῇς τὸν κ. Ξ. ποὺ εἶναι πατρικός σου φίλας·) ***Λευκὸς Πρίγκηψ*** (ἡ συζήτηση εἶναι πιὰ περιττὴ, ἀφοῦ οἱ περιστάσεις δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ δημοσιεύω σκίτσα οὔτε καλῶν οὔτε ἀρχαρίων τὴ Συκλογή σου τὴν ἔλαβα καὶ στὸ προσεχὲς θὰ σοῦ δημοσιευθῇ ἡ πρώτη ἄσκηση· τίς παίρνω βλέπεις, μὲ τὴ σειρά τους·) ***Καίτη Ντουιτζῆ*** (χαίρω πολὺ κι' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἐλπίζω νὰ πάρῃς καὶ φευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά·) ***Προεδρεῖον «Χαραυγὴ»*** πολὺ ὡραία ἡ νέα συγκρότησή καὶ τὸ νέο πρόγραμμα τοῦ Συλλόγου σας ***«Χαραυγὴς»***, τῆς πρώην ***Γαλάξιας Δυναστείας*** περισσότερα δὲν γράφω, γιατὶ δὲν θέλω νὰ κατεύουμαι στὰ ἰδιαίτερα τῶν Συλλόγων, οὔτε τὰ κάνω ποτὲ θέμα τῆς ἀλληλογραφίας μου·) ***Λευκὸς Ἄγγελος*** (τὰ ἔλαβα ὅλα· τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαβάσω μὲ τὴ σειρά του καὶ θὰ σοῦ πῶ· θὰ εἶδες βέβαια μιὰ Ἄσκηση ποὺ δημοσιεύθηκε ἀπὸ τὴ Συλλογή σου·) ***Χρυσόπτερος Ἀετὸς*** (δὲν παιρνάζει· καλὸ εἶναι νὰ μαθαίνετε καὶ τοὺς καληνὺς — Σοῦτσο, Ὀρφανίδη, Καρασούτσα — ποὺ εἶναι ξεχασμένοι· γιὰ τοὺς νέους ἔχετε καιρό, τοὺς μαθαίνετε καὶ μόνοι σας·) ***Ντίνος Ζηρίωρης*** (σ' εὐχαριστῶ πολὺ καὶ γιὰ τὸ θο ξεσπάθωμα, κι' ἂς μὴν ἔχεις ἀξιώσεις γιὰ εὐχαριστίες· ναί, πολλοὶ παλιοὶ εἶναι τώρα ἀποκλεισμένοι καὶ δὲν μποροῦν νὰ φαίνουνται· μόνο ἡ ***Ἀετὲ Ἰράκ*** ποὺ εἶναι ἐδῶ δὲν ξέρω γιατὶ ἔχει τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃ·) ***Κυρὰ τῆς Ἔγνοιας*** (εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ συμπλήρωμα· σοῦ ἐνέκρινα καὶ τὸ φευδώνυμο· πολὺ λυπήθηκα γιὰ τὴ στενοχώρια σου, ἀλλὰ πίστεψε πὼς δὲν τὸ ἤθελα κι' ἐγὼ ποὺ ἄργησα νὰ ἐκτελέσω τὰ γράμματά σου· τὰ γράμματα τώρα εἶναι πάρα πολλά, ἡ ὑπηρεσία τοῦ γραφείου μου δὲν προφταίνει· ἐλπίζω νὰ μὴν ξαναγίνῃ αὐτό, μὰ κι' ἂν τυχὸν ξαναγίνῃ, δὲν πρέπει νὰ στενοχωρηθῇς, οὔτε νὰ παρεξηγήσῃς).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα φευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀναγνέονται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα. δρ. 50.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ὡς τὴν 30 Νοεμβρίου 1942. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ ἀ. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Ρήγας Φεραῖος, ἀ. (ΤΚ). Κυμοθόη, κ. (ΜΚ). Κάλχας, ἀ. (ΠΚ). Εὐτυχισμένη Μικρούλα, κ. (ΑΧ). Πιτσικόκος, ἀ. (ΣΧ). Χελμός, ἀ. (ΓΧ). Ποντικάκι, ἀ. (ΕΔ). Πολυμήχανος, ἀ. (ΘΧ). Ταχίνι, ἀ. (ΖΚ). Λαμπερὸς Ἥλιος, ἀ. (ΧΜ). Πιγκουΐνος, ἀ. (ΤΚ). Μύρων, ἀ. (ΤΚ). Μικρὴ Σημαιοφόρος, ἀ. (ΑΒ). Ἀφρός, ἀ. (ΖΚ). Ναϊάς, κ. (ΦΛ). Σύλλογος Χαραυγὴ· Ξανθὴ Ἱπποτίνα, κ. (ΕΧ). Φυσαρμόνικα, κ. (ΜΠ). Κοπελλιά, κ. (ΚΠ). Φωτεινός, ἀ. (ΚΑ). Ροδόχρους Αὐγή, κ. (ΜΚ). Πυλυλογᾶς, ἀ. (ΧΨ). Πορφυρογέννητη, κ. (ΑΧ). Πρωινὴ Αὔρα, κ. (ΚΚ). Τολμηρούτσικος, ἀ. (ΓΜ). Κίτρινη Μαργαρίτα, κ. (ΑΧ). Τρελλὸς Ἀεροπόρος, ἀ. (ΓΧ). Ρωβύρος ὁ Κατακτητής, ἀ. (ΘΚ). Ξανθιὰ Ἀνατολίτισσα, κ. (ΑΑ). Πεντάμορφη Χρυσομαλλούσα, κ. (ΜΚ). Ξανθὴ Ἀνθοπῶλις, κ. (ΑΠ). Στάχυ, κ. Χαρούμενη Καρδιά, κ. (ΣΣ). Ρέα, κ. (ΣΒ). Ἄσπρος Κρίνος, κ. (ΜΝ). Γρέγος, ἀ. (ΑΠ). Θαλασσομάχος, ἀ. (ΑΑ). Λέλα, κ. (ΑΚ) Κεντρί, ἀ. (ΠΝ). Μικρούλα, κ. (ΑΧ). Κοσμοπολίτης, ἀ. (ΙΧ). Διανοούμενος, ἀ. (ΓΒ). Διπλωμάτης; ἀ. (ΓΒ). Ἀνοιξιάνικο Ὄνειρο, κ. (ΣΒ). Αὔρα τοῦ Φαλήρου, κ. (ΑΤ). Γελαστὴ Ἄνοιξις, κ. (ΑΠ). Εὔθυμος Σημαιοφόρος, ἀ. (ΓΠ). Βρυάρεως, ἀ. (ΙΒ). Θριαμβευτής, ἀ. (ΚΜ), Γενναῖος Μακεδών, ἀ. (ΝΔ). Νανά, κ. (ΑΠ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Δοδωναῖον*** (ἐδιάβασα τὸ δρᾶμα σου, ἡ μᾶλλον τὴν κωμῳδία «Κυριακὴ τῆς Διπλάσεως»· εἶναι ἀρκετὰ ἐξυπνη, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο, οὔτε πολὺ καλογραμμένη, γιὰ νὰ δημοσιευθῇ στὸ φυλλάδιο· μόνο στὴ Σ.Σ.Σ. θὰ εἶχε τὸν τόπο της ἂν ἦταν σύντομη· μὰ εἶναι δυνατὸ νὰ συντομευθῇ τόσο;) ***Ἄρην*** (ἔλαβα καὶ τὶς λύσεις ποὺ εἶχες ξεχάσει νὰ ἐσωκλείσῃς στὸ ἄλλο σου γράμμα·) ***Δοῦκα τῆς Λευκάδος*** (τὰ ἔλαβα ὅλα· χαίρω ποὺ σοῦ ἄρεσε τόσο ὁ «Μουμούς»· θὰ λυπηθῇς βέβαια ποὺ τελειώνει στὸ ἐρχόμενο, ἀλλὰ θὰ τὸν διαδεχθῇ ἄλλο ἐπίσης ὡραῖο·) ***Ροδούλαν*** (χαίρω πολὺ γιὰ τὴ γνωριμία· γράφε μου) ***Δρυὼ*** (τὰ ἔλαβα ὅλα, περίμενε·) ***Νῖκον Α. Ἀρολάνογλου*** (σοῦ ἔστειλα καὶ Λυσόχαρτο μαζὶ μὲ τἄλλα· πῶς δὲν τὸ ἔλαβες;) ***Ἀητὸν τῆς Ἠπείρου*** (σοῦ ἐνέκρινα καὶ τὸ δεύτερο· ναί, κι' ἄλλοι μοῦ εἶπαν πὼς ἡ γιορτὴ ποὺ ἔδωσε στὸ Πάνθεον ἡ «Παιδικὴ Ὥρα τῆς Ραδιοφ. Ἑταιρείας» ἦταν πάρα πολὺ ὡραία·) ***Δογοτέχνην*** (δὲν μπορεῖς νὰ στείλῃς ἄλλο κομμάτι πρὶν μάθῃς τὴν τύχη τοῦ προηγουμένου· πάντως, τὰ «Χελιδόνια» δὲν θὰ ἐγκρίνονταν κι' ὡς παράκαιρο κι' ὡς ἀντικανονικὰ σταλμένο· γι' αὐτὰ μὴ μὲ ρωτᾶτε· οἱ Σύλλογοι εἶναι ἐλεύθεροι νὰ κάνουν ὅ,τι θέλουν·) ***Μέλλοντα Στρατιώτην*** (ἔλαβα τὶς λύσεις καὶ τὸ γραμματάκι· ἔτσι, νὰ μοῦ γράψῃς κάπου-κάπου, ἀφοῦ ἔχεις καὶ φευδώνυμο·) ***Συθαζτὴν, Ἴοιδα*** κτλ. κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 297ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Ἰουλίου.

151. Λεξίγριφος

Μ' ἀρχαῖο σύνδεσμο ὑποθετικὸ
Ἑνώνεται ἐργαλεῖο
Κι' ἕνα τοῦ Αἰγαίου νησὶ μικρό,
Κι' ἐμπρός μας ἄξαφνα φαντάζει
Θάλασσα μεγαλεῖο,
Ποὺ τρεῖς ἠπείρους ἀγκαλιάζει.

Λυκόπουλο

152. Συλλαβόγριφος

Σύμφωνα δύο στὴν ἀράδα
Μὲ κάποια ἀντωνυμία τὰ ἑνώνω,
Καὶ νά, ποτάμια στὴν Ἑλλάδα
—Γιατ' εἶναι δυὸ—σοῦ φανερώνω.

Γλυκειὰ Ἠπειρωτοπούλα

153. Στοιχειόγριφος

Συγγραφεὺς πολὺ γνωστός,
Τῶν παιδιῶν ἀγαπητός,
Ἕνα γράμμα ἂν πάρῃ μόλις,
Ξένη γίνετ' εὐθὺς πόλις.

Ἀριστογείτων

154. Αἴνιγμα

Τὸ ἀρσενικό μου κάνει τὸ ἀλεύρι,
Τὸ θηλυκό μου νῆσος τῶν Κυκλάδων,
Τὸ οὐδέτερο—καὶ ποιὸς δὲν θὰ τὸ εὕρῃ;
Τὸ γεύουνται μυριάδες μυριαδων.

Φίλος τοῦ Βιβλίου

155. Οἰκίσκος

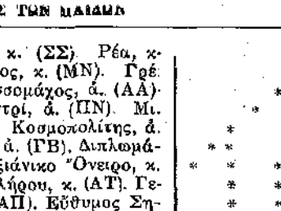

Ν' ἀντικατασταθοῦν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκωνται: εἰς τὴν στέγην, δεξιά, πόλις τῆς Τουρκίας· ἀριστερά, εἶδος ποιήσεως. Εἰς τοὺς τοίχους, δεξιά, διαφανὴ εὔθραυστα σκεύη· ἀριστερά, κερασφόρον καὶ ζώδιον· κάτω, τάξις, (μέθοδος, συνήθεια). Εἰς τὴν θύραν, δεξιά, αἴσθησις· ἀριστερά, μέρος τοῦ σώματος· ἄνω, χρονικὴ μονάς.

Ξανθὸς Ἱππεύς

156. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 5 6 7 8=Ἀρχαῖος ποιητής.
2 3 4 2 5 2 =Χώρα τῆς Ἀσίας.
8 2 3 7 8 =Ἀρχ. βασιλεύς
4 5 3 2 5 =Κράτος τ. Εὐρώπης.
5 8 1 2 8 =Ἀμυντικόν.
6 7 4 7 8 =Νῆσος τ. Αἰγαίου.
7 6 3 2 8 =Πτηνόν.
8 1 5 6 7 8 =Ἰχθύς.

Ὑάκινθος

157. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀθηναῖον στρατηγόν:

1. Ἀρχ. ἀρχιτέκτων· 2, Αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου· 3, Βασιλεὺς τῆς Σπάρτης· 4, Ποίημά, μέρος τοῦ ἔπους· 5, Πλατὺ ξύλον.

Συρρακιωτοπούλα

158. Ἰρίζος

κις κις
+ × αα πρὸς 6 ἂς κις κις τύχη τύχη μὰ
κις κις

Καραμπαμπᾶς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 49 καὶ 50

463. Κάμηλος-Κάρμηλος.— 469. Πυρὰ-αὔρα. — 470. Ὁ Ἀντίγονος, ἡ Ἀντιγόνη.—471.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ
Ι Ι Ο Ε Ν
ΔΑΛΙΘΟΥΑΝΙΑ
Ο Ο Ι Ν Χ
ΛΟΥΙΖΙ ΑΝΑ
Ο Α Ι Δ Ρ
ΓΕΝΝΑΔΙΟΣ
Ι Ι Ν Ο Ι
ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ

472. ΔΑΡΒΙΝΟΣ ('Αδριανός, ῥάδιον, Βαρβάρα, Ἰνδίαν, Νιρβάνας, Ὀβίδιος, Σινᾶ).— 473. *Μέμνησο τῶν Ἀθηναίων*, ('Η ἀθάνατος ἀνάγνωσις, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰριστερά, χωρεῖ βουστροφηδόν. Αἱ λέξεις τῆς Ἀκροστιχίδος: 'ΙΩΝᾶς, 'ΑΝΗλιος, ΝΑΘανσὴλ, 'ΩΓΟς, ΝΗΣσα, ΜΕΜφις).— 474. ***Μισθὸς ἀρετῆς ἔπαινος*** (μ, εἰς θὼς ἀραί, τί, σὲ πεν ὦς).

475. Σύμη (σῖ, μῖ). — 476. Ἀθῶος - Ἀῶος.—477 - 478. 1. Τὰ μάτια. 2. Τὸ καρφί.—479.

Α Λ Λ Α Χ
Λ Ε Υ Γ Α
Λ Υ Κ Ω Ν
Α Γ Ω Γ Η
Χ Α Ν Η Σ

480. ΣΑΛΑΜΙΣ ('Αμαλιάς, Λίμα, Μαλαισία, 'Ιμαλάϊα). — 481. ΑΜΕΡΙΚΗ ('Αλάσκα, Μεσόγειος, Ἐλβετία, Ρώμη, Ἰρλανδία, Κορσική, Ἠγουμενίτσα).—482. 'Ηλί, 'Ηλί, λαμὰ σαβαχθανί;—483. *Ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης* (α, μῆνες, θε περὶ πατ, ρίς).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Οἱ νέοι ὅροι: Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία μεγαλυτέρα τῶν 15 στίχων, καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φύλλο. Τιμολόγιον: Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλῆ στοιχεῖα, δρ. 20. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 8 δρ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ, 3 δρ. μὲ παχέα καὶ 4 δρ. μὲ κεφαλαῖα. Ὁ τωριστὸς στίχος δρ. 10.

[ΜΒ'- 706]

Ἀγαπημένες *Ἀδελφούλες Φέφη* καὶ *Τολάκη*, ὁ καλὸς θεὸς σας Ἀντώνης ἐπλήρωσε τὴ διαφορὰ τῆς συνδρομῆς σας γιὰ ὅλο τὸ ἔτος.

[ΜΒ'- 707]

Κάπου στὴν Πελοπόννησο. Πρωτομαγιά . . .

Ἀνακοίνωση στὰ Διαπλασόπουλα ποὺ (ἀσφαλῶς. . .) θὰ μοῦστε.λαν Μ. Μυστικά:

Ἐξαιτίας ταχυδρομικῶν ἀνωμαλιῶν... δὲ φτάσανε στὰ χέρια μου τὰ τετραδιάκια τους!.. Τοὺς θερμοπαρακαλῶ, λοιπόν, νὰ ξαναστείλουν.. Πληροφορίες στὴ ΜΒ'-495.

Νηρέα, φιλολογικὸ θέμα ***«Ἐλεύθερο»*** ἢ ***«Ἑλλάδα»***;

Ἀϊμέ, ἀκόμη; . . Βιάζουμαι . . . ;

Χημικοὶ τῆς Ἀγγελιοσελίδας (;), αὐτοχημικοανάλυση νό;; Εἶστε ἀ-στοιχείωτοι; ;

Συγχαρητήρια: Περισκόπιο (γιὰ δράση) — Ἀθηναίους (γιὰ περιοδικὸ)—Ἀντιπλοίαρχο (γιὰ «ἀδράνεια» καὶ γιὰ «ἕξον ἔτος δράσεως»...)

ΝΤΙΝΟΣ ΖΗΡΙΩΤΗΣ

Υ. Γ. — Στραγγισθείσης τῆς τσέπης μου, προκηρύσσω ***κατεσπευγόντως δημοψήφισμα: «Τὸ δημοφιλέστερο Διαπλασόπουλο τοῦ πρώτου δεκαημέρου τοῦ Μαΐου»***. ***Ὅρσι***: Ὅπως τοὺς θέλετε. Ἡ ψῆφος 1 δρχ. Τρέξατε!

[ΜΒ'- 708]

Χρόνια πολλά, Ἀφεγκριν, Ἐρυθρόδερμε, Ταυρομάχε, Ἰάσωνα, Σφουγγαρᾶ, Νίκη, Μορφέα, Ριχάρδε, Ντίνο Ζηριώτη, Μπελβεντέρε, Στοιχειωμένο Γεφῦρι, Ζάχαρη.

ΝΗΡΕΥΣ-ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟ

[ΜΒ'- 709]

ΘΕΛΕΑΑ! καθ' ἑλλην τὴν ἡμέρα τῆς πρωτομαγιᾶς ἀνετάραξε τὴ γαληνεμένη θάλασσα τοῦ Φαλήρου. Πῶς τὰ περάσατε; Χαιρετισμοὺς στὴν παρέα!

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ

[ΜΒ'- 710]

Πράκτωρ, ἐὰν σὲ γνωρίζα θὰ σοῦ ἀπαντοῦσα.

Χιονοβαοίλισσα

[ΜΒ'-711]

Ἱππότα τῶν Ρόδων, μπράβο, καλὰ διάλεξες τὸ φευδώνυμο. Ἄραγε θὰ σὲ δεχθῇ ὅμως ὁ Δημοσθένης στὸ σύλλογό του;

Ρινόκερως

[ΜΒ'- 712]

Ἀναλαμβάνων ἐκ νέου τὴν προεδρείαν τῆς ***«Ἀθανάτου Ἑλλάδος»*** ἐλπίζω νὰ μὴ διαψεύσω τοὺς ἐκλογεῖς μου.

Εἰς τοὺς ἀπελθόντας εὔχομαι καλὴν δράσιν.

Δημοσθένης
Σολλ. ***«Ἀθάνατος Ἑλλάς»***

[ΜΒ'- 713]

ΟΑΚΑΚΙΟΣ τρέχει μὲ τὸν γάϊδαρό του! πρὸς ἀναζήτησιν μακαρονιῶν.

Μαυραγορίται, ΠΡΟΣΟΧΗ!
ΧΑΡΑΓΓΗ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ
ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

[ΜΒ'- 714]

Δημοσθένη, θὰ μὲ βοηθήσῃς;

Ἀνθισμένο Στάχυ

[ΜΒ' 715]

Ἀποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μας: ***Πληγωμένος Ἀετός, Θηριοδαμαστής, Καραϊσκάκης, Μάσια, Δημοσθένης, Χλωμὸ Φεγγάρι.***

Εὐχαριστοῦμε τοὺς συμμετασχόντας.

Κεραμοσκεπὴς Ταράτσα

[ΜΒ'- 716]

Ἀποχωρῶ ἐπὶ δίμηνον τῆς Διαπλασιακῆς κινήσεως. Συνεχίζω ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν καὶ ἀλληλογραφίαν. Δ]οῖς μου: [ΜΒ'-313].

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ

[ΜΒ'- 717]

Η «ΝΙΚΗ - ΕΛΛΑΣ» συλλυπεῖται θερμὰ τὸν ἀγαπητό τῆς κ. Γρηγ. Ξενόπουλο γιὰ τὸ θάνατο τῆς ἀγαπητῆς του συζύγου καὶ τοῦ εὔχεται τὴν ἐξ βύφους παρηγορίαν.

[ΜΒ'- 718]

Διαπλασόπουλα - ες, ἕνα καινούργιο Διαπλασόπουλο σᾶς χαιρετᾶ.

Καλλικράτης

[ΜΒ'- 719]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΑΝΑΤΟΣ ΕΛΛΑΣ

Προκηρύσσομεν Διαγωνισμὸν ***Διαλογικοῦ Καλαμπουριοῦ.***

Βραβεῖα 3 ἐκλεκτά. Προθεσμία μέχρι 4ης Αὐγούστου. Συμμετοχὴ τριακοντάδραχμος. Διεύθυνσις: Χρίστον Λαζαρῆν, Κάδδαν 16, Ἀθῆναι (1).

[ΜΒ'- 720]

Εἰσερχόμενος στὸ μυρωμένο σαλονάκι τῆς «Διαπλάσεως», ὑποκλίνομαι. Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες. Γράφετε: ***Βασίλειον Γ. Αὐγούστην, Ἠλέκτρας, 56, Καλλιθέα.***

Στεῖλτε πρῶτοι.

ΠΡΟΣΩΠΙΑΟΦΟΡΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

[ΜΒ'- 721]

Ἱππότα τῶν Ρόδων. Συγχαρητήρια γιὰ τὴν καλή σου συμφεριφορὰ καὶ στὰ θηρία.

Γαλάζιο Χρυσάνθεμο

[ΜΒ'- 722]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΓΕΙΑ-ΧΑΡΑ» Διαπλασόκοσμε! καταφθάσαμε. Σκοποί μας: Φιλανθρωπικοί, Ξεσπάθωμα, Διαγωνισμοί, Ἀποκαλύψεις.

Πρόεδρος: Καμέλια.
Ἀντιπρόεδρος: Μπομπότα.
Ταμίας Γραμματεύς: Ξανθὴ Ἱπποτισσα.
Ἐπὶ τῶν Διαγωνισμῶν: Ἴκαρος.
Ἐπὶ τῶν Ἀποκαλύψεων: Ἀριστογείτων.
Μέλη: Γλυστρίδα, Ἀνθισμένη Πασχαλιά, Ρυδκι, Ἡρωϊκὴ Ἑλλάς, Μικρὴ Σουλιωτοπούλα, Ἡρωικὸ Ἑλληνόπουλο,

Γειὰ Χαρὰ

[ΜΒ'- 723]

Ἀκρέ, πῶς πάει ἡ συλλογή; Ξέρεις ποιά, ἔ;

Θέλμα

[ΜΒ'- 724]

Κόκκινε Κρῆνε, μὲ τὸ βελτίο τὰ χαμόγελά σου;

Τρία Μοντέρνα Κορίτσια

[ΜΒ'-725]

Παραιτοῦμαι τῶν ***«Ἱππότῶν»***.

Πληγωμένος Ἱππότης
(πρώην Ἀντιπρόεδρος τῶν ***«Ἱππότῶν»***)

[ΜΒ'- 726]

Τελευταία Προθεσμία ΠΕΝΤΑΘΛΟΥ ΝΗΡΕΩΣ ***τέλος Ἰουνίου.***

[ΜΒ'- 727]

«ΣΟΦΕΣ ΚΟΥΤΡΕΣ»
Πρωτότυπος Σύλλογος - Πρωτότυπη Συγκρότηση Πρωτότυπες Ἰδέες.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ***Ἀφραστη.***
ΤΑΜΙΑΣ: ***Ἀνεζίνα.***
ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ: ***Ἀργοναύτης***
ΜΕΛΗ: ***Ἀλευροκυνηγός, Ἀντίνοος, Κακομούτσουνο Χηνάρι, Σοφὴ Κούτρα, Σουσουράδα, Σανθὸς Καβαλλάρης, Πεωτεριστὴς*** καὶ ***Σκορδόμπεης!***

ΣΚΟΠΟΙ: ***Ξεσπαθώματα, Διαγωνισμοί, Ντόρος στὴν Κίνηση, Ἐπικοινωνία μὲ Συλλόγους, Συγκεντρώσεις, Ψυχαγωγία, Καλλιτεχνικὲς ἐκδηλώσεις, Περιοδικό, Ἐκδρομὲς*** καὶ τὰ ρέστα!

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κυρία Δήμητρα Σωτηροπούλου, γιὰ «Σοφὲς Κοῦτρες», Ξυλόκαστρο.

ΠΡΩΤΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΙΑ ΜΑΣ
Ἰδρύεται ***«Σουρρεαλιστικὸ Κοτσομπολιό»*** βδομαδιάτικο. Τὴν ἄλλη βδομάδα θὰ λογαριαστοῦμε!..

Οἱ «ΣΟΦΕΣ ΚΟΥΤΡΕΣ»

[ΜΒ'- 728]

Φοῦλι, ***Πικραμύγδαλο***, γιὰ τὴ γιορτή σας χίλιες εὐχές.

Πυθία, Θέμις, Μὴ Ρωτᾶς, Χρυσὴ Φλόγα

[ΜΒ'-729]

Εὐχαριστῶ θερμὰ τὸ ***«Περισκόπιο»*** γιὰ τὸ βραβεῖο, ἐπίσης ὅσους μ' εὐχήθηκαν γιὰ τὴ γιορτή μου. ***Χρυσαφένια***, χρόνια πολλά.

Τυφλὸς Ἀνοιχτσμάτης
«ΜΙΚΡΟΥ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΒ'- 730]

Εὐχαριστοῦμε, ***Γαβριέ***, γιὰ τὴ σύνταξη τῆς Ἀγγελίας.

ΖΟΥΡΑΟΠΑΡΕΑ

[ΜΒ'- 731]

ΕΡΩΤΩ ΤΟΥΣ ΤΡΕΙΣ ΤΕΜΠΕΛΗΔΕΣ [ΜΒ'-541]. Πῶς θὰ κοιμᾶται κανεὶς ἐὰν δὲν εἶναι ξαπλωμένος, ***ὄρθιος;*** Καὶ ἀκόμα θὰ ἤθελα νὰ ξέρω ἐὰν τὸ ***συνηθίζουν.***

ΕΡΩΤΩ τὴ ***Ζουρλοπαρέα*** ἐὰν τὰ μέλη της ἔχουν ἄδεια ***κανονικὴ*** ἀπὸ τὸ ***Δαφνὶ*** ἢ ἔχουν πάρει ἔτσι τὰ θουνά.

Ἀφθαστη, [ΜΒ'-574]. Ὄχι δά!! ***Ἀστεράκι***, μὰ ἀφοῦ δὲν ἔχει σχολεῖο, πῶς θὰ κάνῃ «ΜΗΟΥΜ» ἡ ***Ροδοβασίλισσα;***

ΤΡΕΛΛΟΣ ΣΚΟΠΕΥΓΗΣ

[ΜΒ'- 732]

Γειά σου, Διαπλασόκοσμε· ἀλληλογραφῶ. Δ]οῖς: Ἀδα Μαρίαν Δραγγίτου, ὁδὸς Τηλεμάχου 20, Ἀθῆναι.

Ὁ Ἔφεδρος

[ΜΒ'-733]

ΝΑΓΤΟΠΡΟΣΚΟΠΕ, κακὰ τὰ ψέμματα στὸ μπομπά.

Τιριμπὶ

[ΜΒ'-734]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΧΑΡΑΓΓΗ»
Στοὺς ***Χρυσόπτερον Ἀετόν, Γαλάξιο Πρίγκηπα*** καὶ ***Μαῦρο Ἵππέα*** εὐχόμαστε χρόνια πολλά. Τὴν Κυριακὴ, 26 τ' Ἀπρίλη, ὀργανώσαμε ἐκδρομὴ στὴν Ὅμορφη Ἐκκλησιά. Διασκεθάσαμε πολὺ καὶ ἀπολαύσαμε τὴν ἀνοιξιάτικη φύση. Μὲ ἀγρολούλουδα στολίσαμε τὸ εἰκόνισμα τῆς Παναγίας.

Νέα Μέλη: ***Ἐξερευνητὴς τοῦ Πόλου, Μικρὸς Ἥρως.*** Θυμίζουμε τὸ διαγωνισμό μας ***Λύσεως Σταυρολέξου.*** [ΜΒ-]

[ΜΒ' 735]

Ἀγαπητέ μας ***Στρατιώτη***, χρόνια πολλά.

Ἀθηνᾶτος, Κύκνος Ὀνειροστόλος τοῦ «Ἀστέρος»

[ΜΒ'- 736]

Σ' ὅσα παιδιὰ γνώρισα στὸν περίπατο τοῦ ***«Μικροῦ Περισκοπίου»*** στὸ Λυκαβητό, στέλνω ἕνα φιλικὸ χαιρετισμό.

ΦΩΤΕΙΝΟΣ

[ΜΒ' 737-]

Ἀγλαΐα, Θάλεια, Εὐφροσύνη, καλὸ τὸ παιχνίδι τῶν «ἀρχικῶν» ἀλλὰ δὲν τὸ περιμέναμε ἀπὸ σένα!

Ἀνάλαμπη, Θύελλα, Ἑλληνὶς τῶν «Ἀνοιχτοκάρδων»

[ΜΒ'- 738]

Ἀφορίζονται 3 διαβολόπαιδα λόγῳ... διαβολικῶν ἀναλύσεων.

ΑΚΑΚΙΟΣ

[ΜΒ'- 739]

Πρωτομπαίνοντας στὴν κίνηση προσπαθοῦμε νὰ βροῦμε δυὸ καλὰ λόγια γιὰ ὅλους - ὅλες. Τί...

Ἀμηχανία κι' Ἀδεξιότης

[ΜΒ'-740]

Ευχαριστοῦμε ὅσους ἐτίμησαν τὸ ***Μικρό μας Περισκόπιο*** στὸν περίπατο στὸ Λυκαβηττό. Συγχαίρουμε ***Πρόμαχο τῆς Ἐλευθερίας*** γιὰ ὀκτάστιχο καὶ ***Τυφλὸ Ἀνοιχτομάτη*** γιὰ ταχυδακτυλουργίες.

Ἠλέκτρα, Κίρκη, Παγκρατιώτισσα, Ἠπειρωτάκι, Χρυσαφένια Ἐρρῖκος

«ΜΙΚΡΟΥ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΒ'-741]

ΧΑΡΟΥΜΕΝΗ, γιὰ τὴ γιορτή σου δέξου μύριες εὐχὲς δροσισμένες μὲ τὴ φιλία τοῦ

ΓΕΛΑΣΤΟΥ ΑΝΤΙΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

[ΜΒ'-742]

Εἰσερχόμενος στὴ «Διάπλασι» προσχωρῶ στὴν ΑΘΑΝΑΤΗ ΕΛΛΑΔΑ καὶ ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά. Δ]ης : [ΜΒ'-313] διὰ ΠΙΓΚΟΥΙΝΟΝ

Σύμβουλον

ΑΘΑΝΑΤΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

[ΜΒ'-743]

Τὴν ***Πρωτομαγιά*** τὴ γιορτάσαμε μὲ μιὰ ἐνδοσυλλογική ἐκδρομὴ στὶς ἀκτὲς τοῦ Σαρωνικοῦ. Τὸ... ἀνοιχτόκαρδο Διαπλασιακὸ ποριβάλλον, ἀνάμεσα στὰ πεῦκα καὶ στὴ θάλασσα, μᾶς χάρισε μιὰ ἀξέχαστη ἀνοιξιάτικη γιορτή!

Προσλαμβάνεται νέον μέλος : ***Μαΐστρος.***

«ΑΝΟΙΧΤΟΚΑΡΔΟΙ»

[ΜΒ'-744]

2ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΑΗΤΟΥ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ

Ἐρωτήσεις :

1. Ποία ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ ράφτη καὶ τοῦ κλέφτη ;
2. Ποία ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ αὐγοῦ καὶ τοῦ πάγου ;
3. Τί διαφέρει τὸ ρολόϊ ἀπὸ τὸ φτωχό ;

Συμμετοχὴ ***δωρεάν.***

Α' Βραβεῖο : Τόμος Διαπλάσεως ἐτῶν 1921-1940 κατ' ἐκλογήν· Β' Βραβεῖο : 12 τετράδια Μ. Μυστικῶν

Προθεσμία τέλος Ἰουλίου.

Δ]ις : ΜΒ'-446.

[ΜΒ'-745]

Μπαίνοντας στὴν κίνηση, στέλνω ἕνα φιλικὸ χαιρετισμὸ σὲ ὅλους-ες.

ΠΕΙΡΑΙΩΤΙΚΟΣ ΨΑΡΑΣ

[ΜΒ'-746]

ΜΙΚΡΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

Νέο μέλος ὁ Πρόας.

Ἀπαντήστε ὅλοι στὸ διαγωνισμὸ ἀνεκδότου. Δὲν χρειάζονται... βιταμίνες!!

[ΜΒ'-747]

Συνέχεια νόμου ***«τεμπέληδων».*** Κι' ὅταν δὲν μπορεῖς νὰ εἶσαι ξαπλωμένος, κοιμᾶσαι ὄρθιος. Ἴδε ***Ναυτοπρόσκοπον, Ἀκάκιον, Παμφούτιον.***

Ἀρίων «Ἀνοιχτοκάρδων»

[ΜΒ'-748]

Ἀγαπητή μου ***Βιολέττα,*** θερμὰ συγχαρητήρια γιὰ τὸ ὡραῖο 9. ***Ἀμάραντα***

[ΜΒ'-749]

Ἀγαπημένες ***Καρυάτις, Διαβατάρικο,*** χίλιες δλόθερμες εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σας, δεχθῆτε ἀπ' τὴ

ΒΕΡΒΕΝΑ

[ΜΒ'-750]

Ἰάσονα, Νηρέα γιὰ τὴ γιορτή σας θερμὲς εὐχές.

Λευκὴ Καμέλια

[ΜΒ'-751]

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΛΥΚΑΒΗΤΟ

Νίλς : ἐξακολουθεῖς νὰ κυττᾶς στὰ μάτια τὴν ***Ἠλέκτρα*** καὶ τὸν ***Ἐρμῆ*** ; ***Χρυσαφένια:*** Ἕνα... δύο... τρία .. μὴ σὲ κυττάζω. Χρόνια πολλά. ***Ἐρμῆ*** : ἐξακολουθεῖ ὁ πονοκέφαλος ; ***Ἠλέκτρα*** : πῶς καὶ σ' ἄφησε ἡ μαμάκα σου ; ***Τυφλὲ Ἀνοιχτομάτη*** : τὸ ποίημά σου περίφημο. ***Πρόμαχε τῆς Ἐλευθερίας*** τὸ ὀκτάστιχο θαυμάσιο.

Ροζελάντια, τί γενναῖο κορίτσι! ***Ἐρρῖκο,*** ἀντίο... καλῶς ὥρισες. ***Αἰὲν Ἀριστεύειν,*** ἐπ, ἐπ, ἄσας γειά σας. ***Ἐνδιαφέρουσα εἴδησις.*** Τὸ ***Ἠπειρωτάκι*** θὰ δανείσει τὴ γραβάτα του στὸν ***Νίλς.***

ΚΟΚΟΡΕΤΣΙ, ΓΑΡΔΟΥΜΠΑ ΣΠΛΗΝΑΝΤΕΡΟ

[ΜΒ'-752]

Σ τοὺς ἀγαπητούς μου ***Ντίνο Ζηριώτη*** καὶ ***Κωστῆ Μάγια*** γιὰ τὴν... ψευδωνυμική (τουλάχιστο) γιορτή τους χίλιες εὐχὲς.

ΣΥΘΑΓΤΗΣ

[ΜΒ'-753]

Σ τέλνουμε τὸ δουκικό μας χαιρετισμὸ στὶς ἑορτάζουσες ***Βερβένα, Διαβατάρικο Πουλὶ*** καὶ ***Καρυάτιδα.***

ΔΟΥΚΙΣΣΕΣ

[ΜΒ'-754]

Ὡς μέλος πιὰ τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ» χαιρετῶ ὅλο τὸν Διαπλασόκοσμο. Ἀνταλλάσσω Μ.Μυστικά [ΜΒ-407]

Πρόας

[ΜΒ'-755]

Παραιτοῦμαι τῆς «Ἀθανάτου Ἑλλάδος» καὶ προσχωρῶ στὴ ΧΑΡΑΥΓΗ. ***Κίτρινε Κρῖνε, Παπαροῦνα,*** διὰ γνωριμίαν σας καταχάρηκα. ***Κατερχόμενος στὸ Δημοψήφισμα τοῦ Καπετὰν Ἄγρα, περιμένω ὑποστήριξη ὅλου τοῦ Διαπλασόκοσμου.***

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ

[ΜΒ'-756]

Κι' ἀπὸ δῶ εὐχαριστῶ θερμὰ ὅσους κι' ὅσες μοῦ εὐχήθηκαν γιὰ τὴ γιορτή μου καλὰ κι' εὐτυχισμένα χρόνια.

ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ ΑΕΤΟΣ τῆς «ΧΑΡΑΥΓΗΣ»

[ΜΒ'-757]

Διαπλασόπουλα-ες, ζητάω τὴ χαρὰ μιᾶς ἐπικοινωνίας μ' ἀλληλογραφία μαζί σας. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν τὸ ἴδιο ἂς γράφουν στὴ Δ]ση τῆς ΜΒ-496

Ντίνο Ζηριώτη, Κωστῆ Μάγια, ἀπὸ τὴ λιμνοθάλασσα σᾶς στέλνω χίλιες θερμὲς εὐχὲς γιὰ τὴ γιορτή σας.

Λιμνοθαλασσίτης

[ΜΒ'-758]

Καρυάτις, Κίρκη, Νηρέα, Πουλί, Σκυριανόπουλο, Ταυρομάχε, εὐχές.

Χαιρετῶ θερμὰ τὴν Δ' τάξη Ἀρσακείου. (Βιολέτα, ἐν τάξει;)

Ἀμάραντα. Ἴδια ἡ χαρά.

Δὲν ἀνταλλάσσω Μικρὰ Μυστικά.

ΝΙΑΣ τοῦ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ

[ΜΒ'-759]

Πελοπόννησος, 10 τοῦ Μάη. ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ***Διαγωνισμοῦ γιὰ τὸ μῆνα*** ΑΠΡΙΛΗ.

Βραβεύουνται τὰ τετραδιάκια ΧΡΥΣΗΣ ΕΛΠΙΔΑΣ καὶ ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ. Συγχαρητήρια!

Βραβεῖα ἐατάλησαν. Τοὺς λοιποὺς εὐχαριστῶ θερμά. Τετραδιάκια ἀνταπέδωσα.

Ὁ Διαγωνισμὸς— ἀνταλλαγὴ Μ. Μυστικῶν συνεχίζεται [ΜΒ'-495]. Περιμένω πάντοτε...

Σκυριανόπουλο, ἔλαβα ὡς τὸ 19. Ἡ καλωσύνη σου μὲ καταβοηθεῖ...

Τεμπέληδες, σεῖς δὲν εἶστε ξαπλωμένοι ὅταν κοιμώσαστε ;! [ΜΒ'-541].

Γιὰ νεκρανάσταση ***«Μικροῦ Περισκοπίου»*** συγχαρητήρια στὸν εὐτυχῆ μπαμπά...

ΝΤΙΝΟΣ ΖΗΡΙΩΤΗΣ

[ΜΒ'-760]

Ἑλληνίς, Πορφυρογέννητη, Γαβριά, σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ δλόθερμα συλλυπητήρια.

Ὀνειροπλέχτρα

Λουλοῦδι τῶν Ἀνοιχτοκάρδων

[ΜΑ'-761]

Εμπρὸς κινηγητὲς τοῦ «χρυσοσόμαλλου Δέρατος»! Ἐμπρός! Τὸ ταξείδι τῆς Ἀργοῦς ἀρχίζει...

Ἕνας συνοδοιπόρος τῆς ζωῆς, μ' ἀπέραντη χαρὰ κι' ἀγάπη χαιρετᾶ ὅλους-ες πρωτομπαίνοντας στὴν πρόσχαρη συντροφιά σας.

Μὲ μεγάλη χαρὰ θὰ δεχόμουν τετραδιάκι σας γράμμα στὴ διεύθυνση: Θάνο Τερζογιαννόπουλο, γιὰ Ἀργοναύτη, Ξυλόκαστρο.

ΑΡΓΟΝΑΥΤΗΣ

[ΜΒ'-762]

ΜΙΚΡΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

Στὴ (ΜΒ'-688) ἀπὸ λάθος παραλείφθηκε ἡ ὑπογραφή μας Ὁ διαγωνισμός :

Ἀστείου Ἀνεκδότου

(Δίμηνος, δεκάδραχμος, διεύθυνση (ΜΒ'-564) προκηρύχθηκε ἀπὸ τὸ σύλλογό μας. Περιμένουμε ἀπ' ὅλους.

[ΜΒ'-763]

Σ κυριανόπουλου Διαγωνισμοί (Ἀγγελία-136) Ἀποφασίστηκε νὰ γίνουνται πάντοτε δεκτὲς ***Ἐκπρόθεσμες*** ἀπαντήσεις (θὰ δίνουνται χωριστὰ Βραβεῖα).

Συγχαρητήρια Μ.ράλδα Πέρση («Σκέψεις»), Ἄγνωστη («Μηνύματα»), Λεύκη Καμέλια («Ἄφθαστο»).

Διάφορα. Τυφλὲ Ἀνοιχτομάτη, θερμὰ εὐχαριστήρια γιὰ Βραβεῖο καὶ καθυστερημένες εὐχὲς γιὰ γιορτή. Ἄτρωτε, ἔλαβες ; Περιμένω. Πρόα. Πατριώτη ;... Ἐνθέρμως!

Χιλιόχρονοι! Χρυσοπτεραετέ, Τρικούβερτε, Σίφουνα, Μυράλκη, Ἰδομενέα, Ἰδανόη. Ἄνθινε, Ὑποστηρίξτε: (ΜΒ'-294, 562) ***Ἐρωτήματα.***

ΣΚΥΡΙΑΝΟΠΟΥΛΟΥ

[ΜΒ'-764]

Σ τοὺς ἀγαπητούς: ***Ἰάσωνα, Νηρέα, Ταυρομάχο*** τὶς θερμότερες εὐχές μου γιὰ τὴ γιορτή τους.

Ἀμάραντα, κι' ἐγὼ χάρηκα ἀπὸ τὴ γνωριμία.

Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας

[ΜΒ'-765]

Σ τὴν Ἰζόλδη καὶ στὸ Χιονάτο χρόνια πολλὰ καὶ ὅπως τὰ θέλουν γιὰ τὴ γιορτή τους.

Ἀόρατος

(Νίκης Ἑλλάδος

[ΜΒ'-766]

Διαβατάρικο ***Πουλί,*** ἕνα λόγο εὐχὲς στὴ γιορτοῦλα σου.

Προσκοπίνα

[ΜΒ'-767]

Διαβατάρικο, ***Καρυάτιδα, Ἰάσωνα, Νηρέα, Σκυριανόπουλο,*** χρόνια πολλά.

Ἀθηναῖος τοῦ «Ἀστέρος»

[ΜΒ'-768]

Γαλήνη, χίλιες εὐχὲς γιὰ τὴν ἀδελφοῦλα σου.

Εἶσαι πολὺ ἀκριβοθώρητη, τὸ ξέρεις ; (Καθυστερημένη)

Κάλχας - Κυμοθόη

ΕΠΙΚΟΥ ΚΥΚΛΟΥ

[ΜΒ'-769]

Ο ***Διαγωνισμός μας*** (ΜΒ'-289) λήγει τέλος Μαΐου ***Ἀπαντήστε ὅλοι.*** Βραβεῖα ὑπερεκλεκτά.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ-ΠΕΙΡΑΙΩΤΟΠΟΥΛΟ

[ΜΒ'-770]

Χίλια συγχαρητήρια στὸ ἀγαπητὸ ***«Περισκόπιο»*** γιὰ τὸν δεύτερο ***«Κρυμμένο θησαυρό».***

Ἀγαπητὴ ***Κίρκη,*** χρόνια πολλά. ***Ἠπειρωτάκι***

«ΜΙΚΡΟΥ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟΥ»

[ΜΒ'-771]

Ἀγαπημένη Χρυσαφένια, σοῦ εὔχομαι ὁλόψυχα χρόνια πολλά.

Καταφθάνει Ἀρχιδοῦξ ἐπὶ δνου Βαρκίζης.

Σπύροσσο! Ἐνὼ ἡ Κίρκη.

[ΜΒ'-772]

Πολυαγαπημένη μου ***Κίρκη,*** ραίνω μὲ ἄνθη τὴ γιορτοῦλα σου.

Ἠλέκτρα